

СРПСКО СРЦЕ ЈОХАНОВО

• Веселин Џелетовић •

www.BalkanDownload.org

www.BalkanDownload.org

Veselin P. Dželetović

SRPSKO SRCE JOHANOVO

– deseto izdanje –

www.poetabg.com

Beograd, 2013.

By

BALKANDOWNLOAD
– SINCE 2010 –

Veselin P. Dželetović
SRPSKO SRCE JOHANOVO

Biblioteka
„Svedočanstva“

Izdavač
Udruženje pisaca Poeta

Za izdavača
mr Pavle Dželetović Ivanov

Lektor, korektor
Vesna Vukojević

Slika na korici
„Žuta kuća“
Saša J. Mišković, slikar

Dizajn korica
Mićo Popović

Tehnička priprema
Slobodan Dželetović

Štamparija
Dinex – Beograd

Tiraž
1000 primeraka
Beograd. 2012.

Rekli su o romanu
„Srpsko srce Johanovo“

Marija Lina Veka i Veselin Dželetović pokazali su veliku ličnu hrabrost usudevši se da otvoreno progovore, u svojim romanima, o trgovini ljudskim organima na Kosovu i Metohiji...

Vladislav Jovanović
*diplomata i bivši ministar
i ambasador SR Jugoslavije u UN*

Odlučnost u borbi za istinu i pravdu gospodina Veselina Dželetovića ogleda se u romanu *„Srpsko srce Johanovo“*. Dokumentovano svedočenje o stradanju srpskog naroda na Kosovu i Metohiji osnova je ovog romana zasnovanog na istinitom događaju. Neka ova knjiga bude putokaz i opomena...

Radomir Smiljanić
književnik

Za uspešnu gradnju lika u knjizi *„Srpsko srce Johanovo“*, koji se posle sudbonosne odluke transformiše iz bolesne osobe, koja čeka smrt, u aktivni humanistički lik koji pomažući drugima nadržasta smrt – dodeljujemo Veselinu Dželetoviću Specijalno priznanje Akademije „Ivo Andrić“ ...

Prof, dr Dara Vučinić
književnik

Upravo zato smo gospodin Dželetović i ja pisali o tim zločinima, jer je „strašno kada neko pati, ali je još strašnije kada to niko ne čuje“.

Marija Lina Veka
književnik

...Pored nje mogu, s druge strane, da stoje stotinu knjiga, ovih drugih, ova će držati težinu na tasu, još i više, jer ovo je istina, a ono nečija projekcija...

Radmilo Mulić
knjižar iz Novog Sada

Srpsko srce Johanovo“ predstavlja nacionalno budilački svetionik u gustoj pomračini Srpstva. Ali da bi on počeo i zrači preporoditeljski, nužno je da knjiga uđe u najširu javnost.

Moja malenkost očekuje da će nacionalno svjesni i imućne srpske patriote u dijaspori organizovati prevođenje ove knjige na inostrane jezike i da će je ubaciti u najširu javnost svoje druge domovine.

U zaključku još jednom ističem: roman Veselina Dželetovića „*Srpsko srce Johanovo*“ po obimu je mala knjiga, ali po poukama i porukama velika: ona je svojevrsno nacionalno osvještavajuće djelo.

Veselin Đuretić
istoričar

Poema-roman „*Srpsko srce Johanovo*“ uzdiglo je istinu o stradalništvu srpskog naroda na pijedestal međunarodne pobune protiv najmračnije vrste zločinaca koji su nekažnjeno ubijali Srbe sa Kosova i Metohije da bi njihove organe prodavali zarad svojega bogatstva. Ova poema-roman svojom višeslojnom stvaralačkom snagom, svojom čistotom emocija, pobunila je i podstakla nove ugledne autore da se pridruže temi, okupivši oko sebe kao aktere i podanike, kao slušaoce i tumače istine na prostorima i izvan srpskih zemalja: od Nemačke, Italije, Slovenije, Rumunije, a ako Bog da uskoro i Rusije!

Ljiljana Bulatović
publicista i književnik

Ono što je meni posebno palo u oči, kada sam pročitao ovaj roman, su dva potpuno nova elementa, u celoj toj istrazi koji ukazuju na težinu celog slučaja ilegalne trgovine ljudskim organima, a to je povezanost zvaničnika međunarodnih institucija sa kriminalcima i činjenica da operacije nisu rađene u Albaniji.

Milovan Drecun
novinar

Po Bogu brate Dželetoviću, hvala na svedočenju pisanom, a ti dragi prijatelju roman u ruke, čitaj i svedoči dalje.

Hadži-Milenko Čurović Kičavski
književnik

Volela bih da vam skrenem pažnju da postoji jedna vrlo čudesna, čudnovata i neobična, i za mene veoma potresna, jedna istini ga priča kojoj ću tek da se posvetim i sa kojom ću tek da se bavim, da se odredim i ja sama emotivno prema njoj, još uvek su mi emocije mnogo uzburkane kad mislim na nju, pa mi je potrebno jedno vreme i jedno zaista dugo bavljenje tom pričom. To je jedna poema koja se zove „Srpsko srce Johanovo“...

Jadranka Jovanović
operska diva

Pesnici su uvek bili lučonoše i oni su uvek branili svoj narod i bili najhrabriji. Tako i divni pesnik Veselin Dželetović, napisao je ovo sjajno delo, koje govori o trgovini organima i ja sam bila zadivljena kada sam ovo pročitala, u dahu, oduševljena sam bila. Tako jednu tešku temu, na tako jedan poetski način je on napisao, tako da ne grozite se, nego onako osećate želju da to što više ljudi sazna u svetu. Na ovu temu trebalo bi film napraviti i ova država bi trebalo da stane iza ovoga. Dosta nas bombarduju sa tim strašnim filmovima koji govore najgore o srpskom narodu a ovo je jedna priča koja bi nas branila na najhumaniji mogući način...

Olivera Katarina

*Posvećeno svim nestalim i kidnapovanim
sa prostora Kosova i Metohije*

Autor

SRPSKO SRCE JOHANOVO

Smireni pogled Johana Vagnera počivao je na slici okačenoj na zidu. Ljudi koji su prolazili pored njega videli su samo čoveka koji uživa u umetničkom delu. Visoko čelo odavalo je umnu osobu, dok je njegova skladna građa pokazivala da se radi o muškarcu koji dosta trenira i posvećuje pažnju svom telesnom izgledu. Kombinacija izuzetno plavih očiju i kovrdžave, kao gar crne kose, mamila je skrivene poglede dama koje su promicale hodnikom. Skupoceno odelo koje je nosio, sašiveno od najfinijih tkanina proizvedenih od retkih vrsta vuna arktičkih i južnoameričkih životinja, ukrašeno dugmadima od 18-karatnog zlata sa dijamantima, govorilo je da se radi o pripadniku visokog nemačkog plemstva. Njegovo puno ime, koje potvrđuje da pripada starom plemstvu, i to onom od pre 1400-te godine, glasilo je Johann Hans Frederick Theodor Ernest Philipp von und zu Vagner. Većina ljudi ga je oslovljavala sa Baron od Vagnera, dok je za prijatelje bio jednostavno Johan. On je i dalje uporno posmatrao zimski pejzaž na slici, kojim je dominirala seoska kuća, oko koje su bile pomoćne zgrade i bunar u sredini dvorišta. Poljski WC bio je udaljen od kuće pedesetak metara i do njega su vodili duboki tragovi stopa u snegu. Pomisao pa to da je neko od ukućana još unutra, jer nije bilo povratnih tragova, nije izmamila osmeh koji se pojavio na Johanovom licu. Osmehnuo se pri pomisli na apsurd koji je uvideo, da ogromni novac koji ima, nekoliko kuća i vila, velika preduzeća, brojne farme i stotine hektara zemlje – više mu ne znače ništa. Ili, bolje rečeno, ne mogu da mu pomognu. Bepomoćnost, koju je osetio tog momenta, prožela je celo njegovo biće. Slegao je ramenima, duboko uzdahnuvši ustao sa stolice na kojoj je sedeo i izašao iz zgrade. Kada je stupo na ulicu njegov šofer je hitro skočio kako bp mu otvorio vrata kola. Mercedes Benz F700 privlačio je pažnju prolaznika, od kojih su neki mlađi čak i zastajali da ga bolje pogledaju. U tom momentu, to je zasmetalo Johanu, koji je inače bio ponosan na svoj automobil i sa zadovoljstvom je uvek i svuda pričao o njemu. Nikome nije dozvoljavao da ga vozi, ali je ovaj put poveo

BALKAN DOWNLOAD

vozača, jer se plašio da će odgovor, zbog koga je ovde došao, biti negativan i da neće biti u stanju da sam vozi. Tako se i dogodilo. Seo je na zadnje sedišta i zagledao se kroz prozor automobila. Sa ulicama promicala su i sećanja koja Johana vratiše na 14. februar 2000. godine, kada je sve i počelo.

Tog ponedjeljka je, kao i uvek do gada, imao zakazanu partiju tenisa sa svojim prijateljima. Njegova devojka Greta i on, igrali su protiv Johanovog najboljeg druga Franca i njegove supruge Marte, dok eu ih ostali prijatelji posmatrali. U jednom trenutku, kada je Johan jače zamahnuo da udari lopticu, osetio je strahovit bol u predelu desnog ramena. Vrisnuo je i pao na zemlju, još uvek, zbog grča, držeći reketu ruci. Greta je pritrčala i podigla mu glavu, naslonivši je na svoje krilo. Uverivši se da je Johan pri svesti Franc je otrčao do obližnjeg restorana da donese vode i kaže osoblju da pozovu hitnu pomoć. Nekoliko trenutaka kasnije došla su ambulantna kola i nakon kraćeg pregleda odvezli Johana do bolnice. Bol je prestao, onako naglo kako je i nastao, i Johan se opet osećao dobro. Mislio je da će ga nakon pregleda pustiti kući. Međutim, zabrinuti pogled doktora, koji ga je pregledao, zadubljen u rezultate ispitivanja, uneo je neki strah kod Johana. Ispostavilo se da je u pravu što strahuje jer mu je lekar nakon toga rekao da će morati da ga zadrže u bolnici, dok ne urade detaljno sve potrebne preglede, Johan je pomislio da možda preteruju sa brigom i da žele nekako da mu se oduže, zato jer je ovoj specijalnoj bolnici u kojoj se lečio, i koja je zbog visokih cena usluga imala malu, ali probranu klijentelu, poklonio do sada nekoliko većih donacija u novcu. Nadao se da time žele da pokažu kako vode računa o ljudima koji im pomažu. Ali, to je bila samo nada. Nakon nekoliko dana, koje je proveo u napornim pregledima i ispitivanjima, rečeno mu je da boluje od neizlečive bolesti srca. Da tragedija bude veća, bolest je bila u kombinaciji sa hipertrofijom i spasa za Johana nije bilo, osim transplantacije organa. Lekari su prognozirali da mu ostaje godina dana života, u najboljem slučaju dve, i samo može da moli Boga da se pojavi donor čije bi mu srce presadili. S tim saznanjem otpušten je iz bolnice na kućno lečenje.

Po savetu ličnog lekara prijavio se u DSO. Nemačku fondaciju za transplantaciju organa (Deutsche Stiftung Organtransplantation). Johan do tada nije ni znao za postojanje ove fondacije, sa čijim se radom u budućim danima bolje upoznao. DSO organizuje sve potrebne korake u procesu donacije organa, uključujući i transport organa do primalaca. U

okviru ove organizacije angažovano je skoro 70 koordinatora, koji pomažu osoblju u bolnicama u procesu donacije organa, šalju uzorke krvi i tkiva pokojnika pa laboratorijsko ispitivanje, proveravaju da li kod preminulog postoji infekcija, tumor ili oboljenja koja bi mogla ugroziti primaoca organa. Svi dobijeni rezultati šalju se na razmenu u Eurotransplant, gde poseban računarski program poredi podatke donatora organa sa svim primaocima na listi čekanja. Plasman organa je zasnovan na čisto medicinskom stanovištu. Takođe je saznao da u Nemačkoj oko 400 ljudi godišnje čeka na transplantaciju srca, da je on trenutno 320 na listi čekanja i da će donorsko srce moći da dobije, ako ga sreća posluži, za dve godine. Znajući da je to prekasno za njega odlučio se da posluša savet jednog od koordinatora, s kojim se upoznao, da plati ljudima koji rade na donatorskim karticama, kako bi oni prilagodili zdravstvene podatke donora sa njegovim i time omogućili da što pre dođe na red za transplantaciju. Tako je i učinio, platio je 50.000 evra i već posle dva meseca pozvali su ga u bolnicu na dogovor za operaciju. Dok se približavao ordinaciji prišla mu je nepoznata žena, noseći bebu u rukama, dok je oko nje skakutalo dvoje dece:

„Gospodin Johan Vagner? – upitno se zagleda u njega.

„Da, gospođo. Da li se mi poznajemo?“

„Ne, gospodine Vagner, ali Vi ćete uzeti srce moga supruga! – povišenim glasom mu se obrati i ponovi, sada već vičući – Vi ćete uzeti srce moga supruga!“

Johana zaprepasti ovo njeno obraćanje, jer je bio upoznat sa činjenicom da samo koordinatori znaju ko je primalac organa donora i da rodbina preminulog nije upoznata sa identitetom primaoca. Možda je ova žena očekivala neku naknadu za to, na kraju krajeva rado će je isplatiti, njemu novac nije nikakav problem.

„Draga gospođo, veoma žalim zbog Vašeg gubitka, ali ako je Vaš pokojni suprug odlučio da bude donor organa, ne vidim šta je tu loše. Razumem, ako mislite da treba da Vam platim za to srce...“

„Bedniče jedan – prekinu ga žena, u pola rečenice, sada već histeričnim glasom – mislite da sve možete da platite. Moj suprug je živ i njemu je sledovalo srce koje ćete dobiti, jer ste toliki nitkov da ste potplatili ljude da Vam to srede. Zbog Vas će moja deca ostati siročići, koristite tuđu muku i sirotinju, neka ste prokleti ako uzmete to srce preko reda.“

Okrenula se i pošla ka izlazu iz bolnice. Deca su potrčala za njom. Nikada Johan nije video kod nekog toliko dostojanstva i ponosa, kao u načinu njenog odlaska. I nikada u životu nije bio posramljen kao sada.

Zaputio se ka ordinaciji i upitao lekara, kod koga je imao zakazano, ko je sledeći posle njega na spisku, jer želi da se odrekne mesta primaoca organa u njegovo ime. Dobio je informaciju da je to muškarac, oženjen, otac troje dece, upravo čovek o kome je žena pričala. Nikakav nagovor lekara nije mogao da promeni njegovu odluku o odustajanju od transplantacije. Čak ni činjenica da nakon takve odluke možda bude poslednji pacijent na listi čekanja. Proveo je dugo vremena, posle tog događaja, na klupi u čekaonici. Preko puta njega sedela je jedna mlađa žena, sa kćerkicom anđeoskog lica. Dete je imalo možda sedam ili osam godina. Videvši njegovo tužno lice, devojčica se podiže sa stolice na kojoj je sedela i priđe Johanu.

„Čiko, zašto ste tako tužni? Je l' i Vama ne radi bubreg kao i meni?“ – nevino upita devojčica, gledajući ga pravo u oči.

Johan je nežno pomilova po glavi. Majka, koja je posmatrala tu scenu, poče da plače. Objasnila je Johanu da razume kako mu je, pretpostavljajući da on, isto kao i oni, nema para da plati za operaciju, i da dele istu sudbinu. Nije znala koliko greši. Bilo joj je čudno što se ovaj gospodin raspitivao o njenom imenu i prezimenu, ceni operacije i visini svih troškova potrebnih za transplantaciju bubrega devojčici. Odgovor na to dobila je u vidu čeka na 100.000 dolara, koji je glasio na njeno ime i prezime, koji joj je kćerkica dala kad je gospodin već otišao.

„Mama, onaj čika je rekao da bar ja budem srećna, kad on to ne može. I da ti dam ovaj papirić“.

Nekoliko dana nakon tog događaja proveo je razmišljajući šta da radi. Izbegavao je prijatelje, čak je i Greti rekao da je zauzet i da ne može s njom da se viđa, zbog poslovnih obaveza. Nikome nije hteo da kaže pravu istinu, pa čak ni njoj. Ona je shvatila da se nešto čudno dešava, nekoliko puta je pokušala na silu da se vidi sa njim, ali je nakon njegovog upornog odbijanja odustala i odlučila da ga malo ostavi samog, ako mu je to već potrebno. Možda će sve brzo biti po starom jer će vreme učiniti svoje. Ali, ono je tek donosilo nove iza: ove pred Johana, koji je dane provodio u šetnji i razmišljanju o zloj sudbini koja ga je snašla. Telefonski poziv njegovog doktora i zahtev da hitno dođe u bolnicu uneli su novi nemir u Johanov život. Nije znao zbog čega ga doktor zove te je pozvao svog vozača i rekao mu da ga odveze do bolnice. Od doktora je saznao da su mu se rezultati pogoršali i da mu ostaje najviše četiri meseca života. Skrhan tugom. Johan je na povratku kući, sedeći na zadnjem sedištu svog Mercedes Benza F700, doneo

odluku. Ovo malo života što mu je preostalo provešće u putovanju po svetu i provodu. Ako već njegovo ogromno bogatstvo, koje su mnogi procenjivali na preko trista miliona evra, ne može da mu pomogne, bar će mu ove poslednje mesece života učiniti nezaboravnim. Sve do tog trenutka, zbog poslovnih obaveza, Johan se nije duže vremena odmarao i provodio. Odlučio je da na put povede svog prijatelja Hansa, koji takođe nije bio oženjen, kako bi mogli da nesmetano uživaju u provodu. Pre nego što će krenuti na odmor napisao je testament, sa nalogom da se otvori samo u slučaju njegove smrti ili godinu dana posle njegovog nestanka. Dogovorio se sa Hansom da prvi grad u kome će početi njihov provod bude Rim. Večni grad je čekao na njihov dolazak... kao i sudbina...

Privatni avion, vlasništvo Johana Vagnera, sleteo je tog maja 2000-te godine na aerodrom „Rim-Urbe“, udaljen svega šest kilometara od gradskog središta. Johan je dao nalog pilotu da dođe po njih za tri dana. Taksi ih je prevezao do hotela „Westin Excelsior“ u kome je Johan zakupio apartman „Villa la Cupola“, u kome noćenje košta 14.950 dolara. Apartman ima samo dve spavaće sobe. Vitraži u dnevnoj sobi oslikavaju detalje iz mitologije kombinovane s modernim. Ima privatnu kuhinju i trpezariju s lusterima od murano stakla, koja je cela prekrivena antičkim mozaikom, vinski kabinet i privatni bioskop, kao i lift kojim se gost može odvesti u teretanu ili džakuzi. Hans nije mogao da poveruje svojim očima u kakvom se luksuzu nalaze. Jedva je čekao da izađu u grad, jer ih je taksista već informisao o ludom, noćnom provodu. Johan je osetio potrebu da nazove Gretu, da joj se poveri i da se oprostí s njom, te je zamolio Hansa da ga sačeka kod recepcije, dok obavi privatni razgovor. Drhtavim rukama okrenuo je broj njenog telefona.

„Halo...“ – začuo se njen predivni glas, koji je izazvao malu stanku kod Johana.

„Ljubavi moja, oprostí što se na ovaj način opraštam od tebe. Želim samo da ti kažem da sam te bezgranično voleo i da te volim, celim svojim srcem i dušom. Mi se nažalost nikada više nećemo videti, jer sudbina tako želi. Nisam želeo da te povedem na ovaj put, jer neću da više ijedan trenutak tvog života prođe uludo. Meni preostaje još dva-tri meseca života, ako bismo ih proveli zajedno napravio bih neoprostivu grešku, bar što se tebe tiče. Želim ti sve najbolje u životu, nađi nekog čoveka koji te zaslužuje i podari mu sve ono što smo nas dvoje planirali. Napisao sam testament, ti si jedan od naslednika i ne moraš se brinuti za budućnost, bar što se novca tiče. Testament će se otvoriti posle moje smrti ili godinu dana nakon mog nestanka. Volim te neopisivo i zbog toga želim da me što pre zaboraviš“.

„Ali, Johane...“ – zvuk prekinute veze, kao i reči koje joj je Johan uputio, danima su mučili Gretu. Što je najgore zvao je sa mobilnog telefona i nije mogla da sazna gde se Johan nalazi. Preostalo joj je samo

da čeka, da se nada i tuguje. Iako joj je nešto govorilo da ga nikada više neće videti.

Johan i Hans izadoše iz hotela i sedošu u taksi. Vozaču rekoše da ih vozi u ulicu Via Velletri 13, u kojoj se nalazi čuveni disko klub „Alien“. Uzbudeno su razgovarali i razgledali ulice kojima su prolazili, tako da nisu primetili da ih prate neka kola. Kao ni to da su za njima u klub ušla dvojica muškaraca iz tog auta. To što su bili travestiti nikome nije zapalo za oči, jer je u Rimu sve normalno. Tu noć Johan i Hans neće nikada zaboraviti. Ali, neće je pamtiti po prelepim devojkama s kojima su igrali i po ludom provodu koji je trajao nekoliko sati, već po činjenici da su se vezani probudili u nekom podrumu. Sećali su se svega što se dešavalo do trenutka dok nisu popili besplatno piće, koje im je donela jedna zanosna plavuša. Najverovatnije je u njega stavljena neko opojno sredstvo, jer sledeće čega se sećaju je da su im oni travestiti „pomogli“ da uđu u njihova kola govoreći, na perfektnom nemačkom, da će ih odbaciti do njihovog hotela. Nadalje sve postaje mrak i tama. Pa i sada kada su se probudili nisu videli ništa jer su imali povez na očima i ustima. Ruke i noge su im bile vezane. U vazduhu se osećala memla i vlaga, što je bio znak da su u nekom podrumu. Možda sat ili dva kasnije začuli su kako se otvaraju vrata. Neko im se obrati na nemačkom jeziku, grubim, muškim glasom:

„Koji je od vas baron Vagner?“.

Johan klimnu glavom. Oseti kako mu neko skida povez sa očiju. Kada mu se oči malo priviknuše na tamu primetio je da se u tom podrumu, pored njega i Hansa, nalaze još tri maskirane osobe, koje su nosile kapuljače, kako ne bi bili prepoznati. Johan tada shvati da su zbog toga i bili obučeni kao travestiti, kako niko iz diska ne bi mogao da ih opiše, jer je shvatio da je u pitanju otmica.

„Gospodine barone, nadam se da ste shvatili da ste oteti i da ćemo na ime Vašeg oslobađanja tražiti otkup. Nadamo se da ćete saradivati i da nećemo morati da pribegnemo fizičkom zlostavljanju – preteći glas je odjekivao podrumom – ukoliko ste spremni da saradujete klimnite glavom i ja ću vam skinuti povez sa usta. Ukoliko budete pokušali da vičete znajte da Vas niko neće čuti, ali će Vam to prouzrokovati dodatne neprijatnosti“ ...

Johan samo klimnu glavom. Nakon toga priđe mu jedan od one dvojice, ili dvoje, jer nije mogao znati da li među njima ima i žena, i skide mu povez sa usta.

„U redu je gospodo, molim Vas da skinete povez i mom prijatelju. Dajem Vam reč da će i on ćutati“.

Maskirani pogleda u šefa, čekajući znak odobravanja, na šta ovaj klimnu glavom, tako da isto uradiše i Hansu.

„Draga gospodo, ukoliko vaši zahtevi budu razumni – preduhitri ih Johan pre nego što se obratiše – ja ću ih svakako ispuniti. Ako mogu isplatiti iznos koji tražite odmah ću Vam to reći. Ukoliko je vaša cifra veća od toga, znajte da to jednostavno ne mogu uraditi, jer sam poslednji potomak moje porodice i nemam se kod koga zadužiti“.

„Gospodine barone, neka vaši sprema pet miliona evra i smatrajte se slobodnim. Zato smo i maskirani, kako Vaša sigurnost ne bi bila ugrožena, jer nas ne možete prepoznati“ – bez razmišljanja odgovori glavni od otmičara.

„Vidi se da ste profesionalci. Prvo po načinu kako ste došli do informacija ko sam ja, a drugo da znate tačnu cifru novca kojom raspolazem. Gospodo, smatrajte da smo se dogovorili. Daću uputstva Hansu, kada mi se javi da je stigao u Nemačku, gde i na koji način da podigne novac, a Vi kasnije sa njim dogovorite o mestu i uslovima razmene. Nadam se da ste džentlmeni i da ćete svoj dogovor ispoštovati. Vidim da ste nam uzeli mobilne, kupite novi mobilni telefon, jer pretpostavljam da se plašite prisluškivanja, i taj broj javite Hansu, za dva dana u dogovoreno vreme, na moj telefon na poslu. Ti Hanse čekaj u firmi, kada vidim da me zoveš sa telefona iz kancelarije, znaću da si na sigurnom i onda ću ti reći kome ćeš se obratiti za novac, a kasnije sam odluči kako ćete izvršiti primopredaju. Da li ste saglasni sa ovim gospodo?“.

„Kako da ne, gospodine barone – osećalo se zadovoljstvo u glasu otmičara, koji nije očekivao ovakav lak razvoj događaja – učinićemo kako ste predložili. Broju dva – obrati se čoveku do njega, nazivajući ga šifrovanim imenom – oslobodi gospodina Hansa, odvedite ga do podzemnog prolaza i pustite. Vaša dokumenta su ovde – dodade Hansu njegov pasoš – evo Vam i novac, koji je ionako vaš, za taksi i avionsku kartu. Da li ste platili apartman u hotelu?“ – upita glavni obraćajući se Johanu, želeći da se uveri da li će hotelsko osoblje prijaviti policiji njihov nestanak.

„Da gospodine, hotel je plaćen za tri dana, koliko smo i planirali da ostanemo u Rimu. Hans, molim te, moj život je u pitanju, ne obraćaj se nikako policiji. Ni ovde, ni u Nemačkoj. Nadam se da razumeš da je sve u tvojim rukama. Naročito je važno da pratiš moja uputstva kada se javiš iz Nemačke. Zbogom mi ostaj prijatelju“.

Hans mu priđe i zagrlji ga. Suze mu zaiskriše u očima. „Drži se, dragi moj“ reče i napusti podrum u pratnji one dvojice.

„Moraju li mi ruke i noge biti vezane gospodine“ upita Johan glavnog otmičara kome su se njegovi ortaci obraćali sa „Veliki šef“.

„Nažalost da, gospodine barone. Bar do momenta dok se moji ortaci ne vrata. Onda ćemo Vas odvezati i doneti hranu. Strpite se do tada“ – glavni izađe iz podruma i zaključa vrata.

Johan odahnu. Uspeo je da ih nagovori da oslobode Hansa što mu je jedino bilo važno. Otmičari nisu ni slutili šta ih očekuje... Ali, ni Johan...

Dva dana kasnije, u dogovoreno vreme, pozvali su Hansa na njegov mobilni telefon, kako bi registrovao broj na koji treba da se javi i prekinuli vezu. Nakon nekoliko sekundi mobilni telefon je zazvonio i dali su ga Johanu. Na displeju je bio broj telefona Johanove kancelarije, tako da je bio siguran da je Hans stvarno u Nemačkoj i da je na slobodi.

„Kako si Johane, da li dobro postupaju s tobom. Šta sad treba da uradim i kome da se javim za novac?“ – brižno upita Hans.

„Dobro sam Hans, molim te pozdravi Gretu i sve moje prijatelje. Razgovaraj sa Gretom, ona će ti objasniti stanje u kojem se nalazim, tako da nije potrebno da radiš ništa, slobodno obavesti policiju...“ na te reči zbunjeni otmičar ote mu telefon iz ruke i prekinu vezu.

Strahoviti udarac, koji je primio u glavu, skoro da je onesvestio Johana. Ali, to ga nije nateralo da se ne nasmeje i kaže otmičarima:

„Gospodo, sve ste profesionalno odradili, osim činjenice da se niste raspitali o mom zdravstvenom stanju. Meni je ostalo samo dva meseca života, jer bolujem od neizlečive bolesti srca, a nisam uspeo da nađem donora za transplantaciju, tako da mi je svejedno da li ćete me ubiti odmah ili ću umreti od bolesti. Drago mi je da sam uspeo da vas prevarim da oslobodite Hansa, a kao što vidite nećete dobiti ništa za mene na ime otkupa. Vama sam zasigurno bezvredan“.

Nakon nekoliko minuta zloslutne ćutnje, koju je proizveo Johanov odgovor, „Veliki šef“ progovori:

„Možda, gospodine Johane, možda. Ipak, kad bolje razmislim, nama i niste toliko bezvredni. Pored otmica mi se bavimo i prodajom ljudskih organa, tako da ćemo sigurno nešto novca dobiti za Vaše bubrege, jetru, pluća... i još mnogo toga.“

Ovaj odgovor toliko preplaši Johana, koji je tek sad uvideo šta sve još može da doživi i kakvim mukama može biti izložen, da začuta i prepusti se crnim mislima. Postao je svestan da je pao u ruke zverima, koje se nisu libile da kasape i čereče čoveka, samo da bi ostvarili zaradu.

„Bože, pomози – uzdahnu Johan u sebi – daj mi snage da izdržim još ovo malo vremena“.

Teške misli i slutnje nisu mu dozvolile dugo vremena da zaspi. Čuo

je u susednoj prostoriji otmičare, kako na njemu nerazumljivom jeziku, razgovaraju telefonski sa nekim, najverovatnije vođom njihove zločinačke organizacije. Da će mu vaditi organe, koje će kasnije prodati, uverio se sutradan, posle duge vožnje kolima, kada su ga doveli u neku prostoriju i skinuli povez sa očiju. Shvatio je da se nalazi u nekoj privatnoj klinici, opremljenoj najmodernijom opremom i, kako će se brzo uveriti, vrhunskim stručnjacima. Nakon nekoliko pregleda ustanovili su isti lekarski nalaz, koji su dali njegovi doktori, za koje se smatra da su najbolji u Nemačkoj. Dva dana je ležao vezan za krevet, dok su na njemu rađena sva ispitivanja, sve dok ga nisu povelili na operaciju. Poslednje čega se seća bila je lekarska maska, na licu doktora koji je držao hirurški skalpel u ruci. Ne zna koliko vremena je prošlo od trenutka kad je zaspao do momenta buđenja. Postao je svestan nejasnih obrisa i glasova oko njega. Strahovit bol, u predelu grudi, govorio je da mu je odstranjen neki organ, ali nije znao koji. Lica i predmeti polako su postajali jasniji i ugledao je, između kape i maske, oči onog istog doktora koji ga je operisao. Govorio je talijanski, toliko je Johan uspeo da shvati od svega što mu je ovaj pričao. Nemoćan da progovori samo je zaklopio oči i prepustio se snu. Kada se probudio shvatio je da je izgubio pojam o vremenu, nije znao da li su prošli dani ili nedelje od trenutka kada su ga operisali, ni koliko puta su to uradili. Prošlo je još nekoliko dana koje je proveo ležeći, i dalje vezan za krevet, pod brižnom negom lekara, sve do časa dok nije začuo glas onog istog otmičara iz podruma. Tek sada, kada je video da ovaj i dalje skriva lice, shvatio je sve ovo vreme nije video lice ni jednog lekara ili bolničkog osoblja, jer su svi u kontaktu s njim nosili maske.

„Veliki šef“ mu se obratio, skoro prijateljskim glasom.

„Kako se osećate gospodine barone?“

„S obzirom na to da sge mi povadili toliko organa, mislim da je dobro, i da jedva čekam čas kada ću pogledati smrti u oči. Nije mi jasno kako možete da budete takva zver i da me još tako nešto licemerno pitate?“

„Zašto imate takvo mišljenje o meni. O čoveku koji Vam je spasao život. Dragi moj barone, mi nismo izvadili nijedan Vaš organ, osim srca koje smo Vam presadili, tako da mislim da je vreme da razmislite o onih pet miliona evra otkupa. O, da, umalo da zaboravim, sada nije pet miliona, morate dodati još 120.000 evra, koje smo imali na ime troškova za Vašu operaciju. Doktori, a verujte mi da su vrhunski stručnjaci, kažu da je Vaše telo dobro primilo donorsko srce i da ćete poživeti još mnogo godina. Mislim da ćete imati dovoljno vremena da razmislite kako ćemo

izvršiti razmenu, jer ćemo Vas sada povesti na jedno mesto gde ćete ostati do potpunog oporavka. Kada se osetite dovoljno jaki da možemo izvršiti razmenu – kažite. Sada je sve na Vama.“

Johan nije mogao da poveruje u ovo što je otmičar izgovorio. Još uvek je mislio da je sve nekakva prevara, međutim kako je vreme prolazilo, a on se osećao sve bolje, polako je počinjao da veruje u to. Odveli su ga na jedan bolnički brod, gde su mu vremenom dozvolili i da šeta palubom, kako bi se što pre oporavio. Uspeo je da primeti da ima još pacijenata na ovom brodu, ali na drugom potpalublju, i da se svi slobodno kreću. Shvatio je da su to ljudi koji su platili transplantaciju organa kupljenih na crnom tržištu i da su ovde svojom voljom. Njegova osećanja bila su pomešana. Nije znao da li da se raduje ili da tuguje, da li da veruje otmičarima ili ne. Odlučio se da ipak pokuša, platiće otkup i nakon pregleda njegovog lekara znaće na čemu je. Pet miliona evra mu svakako nije značilo ništa, te je rekao otmičarima da pristaje na otkup, kao i da im veruje da će ga osloboditi kada dobiju novac. Ali, sada oni njemu nisu verovali. Tražili su novac koji on, bez ličnog prisustva u banci, nije mogao da im prebaci. Pozvao je telefonom Hansa.

„Johane, pa ti si još živ – plaćući progovori Hans, koji je izgubio svaku nadu da mu je prijatelj još u životu. Silne policijske potrage nisu urodile plodom i nikakvu informaciju do sada o njemu nisu dobili, pa je bio zapanjen kada je začuo Johanov glas – izvini što to kažem dragi moj, ali prošlo je šest meseci od trenutka otmice. Ja sam te oplakao davno, hvala Bogu da su doktori pogrešili kada su rekli da ti preostaje samo tri meseca života, kako mi je Greta rekla. Jesi li još uvek kod otmičara?“

„Da, ne dozvoljavaju mi dugo da pričam, zato te molim da me slušaš pažljivo. Znaš situaciju od samog početka i znaš da nisam hteo da platim otkup. Desile su se neverovatne stvari, presađeno mi je srce, uspešno se oporavljam i sada imam razloga da im platim. Ne obavestavaj policiju o ovome, ni u kom slučaju. Idi kod mog rođaka Tomasa, objasni mu situaciju u kojoj se nalazim. Njemu sam testamentom ostavio dvadeset miliona evra, neka podigne hipotekarni kredit na njegove kuće i imanje. Ukoliko se ne javim, nakon uplate, svakako će testamentom dobiti svoj novac, i mnogo više. Testament se otvara godinu dana posle moje smrti ili nestanka, tako da će novac dobiti najkasnije za šest meseci, ako je od onda prošlo šest meseci kako ti kažeš. Ukoliko sve bude u redu lično ću mu ga vratiti. Neću imati vremena da mu sve to objašnjavam, ti uradi taj deo posla, a ja ću ga lično nazvati da mu kažem gde i na koji račun da prebaci novac. Nemoj nikome pričati o ovom razgovoru, Tomasu isto kaži. Pozvaću telefonom

i tebe i njega za koji dan. Pozdravljam te i sve nade polažem u tebe. Zbogom ostaj, dragi moj Hans“.

„Zbogom prijatelju, učiniću sve kako si rekao. Moliću Boga da se uskoro i vidimo“.

Nakon četiri dana, koja je proveo bez ikakvog straha za život, jer odavno nije imao šta da izgubi, u nestrpljivom iščekivanju da mu donesu telefon, pojavio se glavni otmičar, koji je jedini i komunicirao pa nemačkom s njim, i rekao da može pozvati Hansa. Drhtavim rukama Johan je okrenuo broj Hansovog telefona i začuo njegov glas.

„Da li je sve u redu“ – bojažljivo upita Johan. Nije se plašio smrti, samo je želeo što pre da zna na čemu je. Zato je želeo da se sve ovo što go brže okonča, pa posle šta bude. Ako ga ostave u životu znaće da je Bog uslišio njegove molbe. Nadao se da ga otmičari neće ubiti upravo zbog činjenice da nikad su dozvolili da im vidi lice, kao pi lokacije mesta na kojima su ga držali zatočenog.

„Sve je u redu, javi se Tomasu“ – blagodelovale su reči koje je Johan čuo od Hansa. Smesta je prekinuo vezu i pozvao Tomasa.

„Halo“ – začu zabrinuti glas svog rođaka, koji je verovatno pretpostavio ko ga zove.

„Tomas, ovde je Johan. Da li si postupio po uputstvima koja ti je dao Hans?“

„Jesam, dragi rođače. Samo mi reci račun na koji treba da uplatim novac i već sutra će biti prebačen. Nisam obavestio nikog iz straha za tvoj život, kaži im to da znaju, da ne naprave neku grešku. Svi te volimo i jedva čekamo da te vidimo“ – uzbuđenim glasom je govorio Tomas, ne znajući kako da se ponaša u datoj situaciji.

„Molim te pažljivo zapiši“ – reče Johan i izdiktira mu podatke u koju banku i na koji račun da uplati novac.

Nikada u svom životu Johan nije proveo dužu noć i dan, nego ove prethodne, nakon razgovora s Tomasom. Tek sada, kad je osetio da postoji šansa za novi život, počeo je da se plaši da ga ne izgubi. Ni ono saznanje, da ga čeka neumitna smrt, nije moglo da se poredi sa ovim. Dovoljno je da u čoveku postoji i iskrica nade i da se on bori za nju. Nije mogao da poveruje da je još uvek živ i u samom činu otmice video je Božju nameru. Zato je bio ubeđen da će se uskoro vratiti kući. Negde pred veče začuo je korake otmičara. Stavili su mu povez preko očiju i odveli ga u nepoznatom pravcu. Posle duže vožnje, najverovatnije je bio u nekom kombiju, zaustavili su se i izveli ga iz kola. Kada su mu skinuli povez sa očiju primetio je da se nalazi u onom istom podrumu, u kome je i ranije bio zatočen. Na krevetu je ugledao uredno složeno novo odelo.

Onaj glavni otmičar mu se obrati:

„Gospodine barone, ovde Vam je odelo i novac za put. Mi sada idemo. Vi se polako obucite i spremite. Napustićete ovu prostoriju nakon pola sata, u džepu sakoa je časovnik, uzmite taksi i pravac aerodrom. Nemojte ni slučajno pokušati da kontaktirate policiju jer ćemo Vas pratiti. Moj savet je da ne pričate o ovome nikome, ni policiji u Nemačkoj, jer je to u Vašem interesu. Želim Vam srećan put.“ – ljubaznim glasom ga pozdravi otmičar i napusti prostoriju. Nakon 35 minuta Johan polako krenu ka izlazu iz podruma. Prođe kroz jedan tamni prolaz i nađe se na ulici prepunoj sveta. Zaustavio je taksi i krenuo put aerodroma. Nije želeo sa taksistom ništa da priča, iako je bio željan razgovora, jer se plašio da nije jedan od otmičara. Znao je da ima posla sa jakom kriminalnom organizacijom, skoro sa vojničkom hijerarhijom. Kada se ukrcao u avion bio je siguran da je konačno slobodan. I živ... u pravom smislu te

Prvi lekarski pregledi, koje je Johan obavio kod svog ličnog doktora, bili su praćeni velikim strahom. Međutim, reči koje mu je lekar uputio, nakon dobijanja svih lekarskih nalaza, odagnale su sve njegove sumnje. Operacija je, po njegovom mišljenju, izvedena na vrhunskom nivou. Johan nije želeo da mu objašnjava gde se operisao i koji stručnjak je to uradio, na čemu je ovaj, iz profesionalne radoznalosti, insistirao. Johan mu je rekao da je operacija urađena u Americi i da je mnogo koštala. Doktor je samo prokomentarisao da za ovako nešto ne postoji reč „mного“ i čestitao Johanu na novom životu koji mu predstoji i zakazao mu kontrolni pregled za šest meseci.

Novi život, s drugim srcem, doneo je Johanu i nove snove. Nije upamtio datum kada su snovi počeli, ali je primetio da se u snovima ponavlja jedan isti predeo i prizor. Obično bi, pre slika koje su se javljale, začuo tihi zvuk crkvenog zvona koje je tuklo u ritmu rada srca. Taj nežni, bogougodni zvuk vodio ga je do jednog velikog seoskog dvorišta, okruženog sa tri strane šumom. Na njegovoj sredini nalazio se bunar, do koga je vodila pešačka staza izrađena od tamnocrvenih ploča. Staza je, od bunara, vodila jednim krakom ka kući, drugim ka udaljenim štalama, a trećim ka izlazu iz dvorišta, gde se spajala sa širom stazom za kola. Ova velika staza bila je dugačka dvadesetak metara i spojena sa asfaltnim putem koji je vodio kroz selo. Pored bunara, s njegove desne strane nalazila se česma, a sa leve strane bilo je pojilo za krupnu stoku. U ovom, središnjem delu dvorišta, koje je kao i gornji i donji deo bilo ograđeno žicom, sa kapijama kroz koje se prolazilo iz jednog dela u drugi, bilo je mnogo živine koja se slobodno kretala. Na levoj strani tog dvorišta, gledajući ka kući, nalazila se zgrada, njen prednji deo, u kojem su bile prostorije za živinu i tor za ovce u središnjem delu. Zadnji deo zgrade, dva puta duži i širi od ovog koji je ležao u dvorištu, zalazio je u voćnjak. U njemu se nalazila poljoprivredna mehanizacija, koje je bilo sve vrste, pa čak i kombajn. Put koji je prolazio kroz voćnjak napravljen je dovoljno širok, tako da se bez problema ulazilo i izlazilo mehanizacijom sa imanja. Ovaj put se nastavljao na seoski put koji je

vodio, levim pravcem do livada, a desnim do polja. Na desnoj strani središnjeg dvorišta bila je velika dvokrilna kapija, kroz koju su prolazila kola i stoka. Mala kapija, za prolaz ljudi, sa velikom je činila jednu celinu. Celom dužinom tog dela dvorišta, od zgrade do kapije, na visini oko četiri metra, bila je zategnuta čelična sajla. O nju je metalnom alkom bio zakačen lanac, za koji je bio vezan prelepi pas. Ponašao se kao neprikosnoveni gospodar dvorišta, razgonio kokoške i ćurke u igri kad mu se prohte, opasno režao na svaku pojavu nepoznatog posetioca i radosno lajao kad ugleda nekog od ukućana. Drugi pas se nalazio u voćnjaku, ali je bio vezan na kraće, jer je čuvao ulaz u zadnji deo zgrade u kome je bila ona mehanizacija. Treći pas, mali crni jazavičar nije bio vezan, on se slobodno kretao, uglavnom se muvao oko nogu ukućana i redovno ih pratio kada idu na rad u polje ili livade. Donji deo imanja sačinjavale su štale, svinjac i ambari. U tom delu je bio i poljski WC, kao i đubrište. Najudaljeniji deo tog dvorišta bila je livada, na kojoj su bili stogovi sena i ogromne kamare slame. Na tu livadu ponekad su puštane i krave, kada nije bilo koga da ih čuva na obližnjoj utrini. Na samom kraju dvorišta bila je ograda i mala kapija kroz koju se izlazilo na potok, koji je tuda proticao i činio prirodnu granicu sa susednim imanjem. Gornji deo imanja bile su kuće za stanovanje. Velika dvospratna kuća dominirala je celim imanjem. Njen severni deo, koji je i graničio imanje, bio je do seoskog puta i na toj strani kuće bili su samo prozori i dve terase. Ulaz u kuću bio je u južnom delu koji je bio okrenut dvorištu. Kada se izađe iz kuće celo dvorište se videlo kao na dlanu. Ispod te kuće, bliže bunaru, nalazila se letnja kuhinja, u kojoj su uglavnom preko godine svi ukućani provodili najviše vremena. To je bila prizemna zgrada, sa jednom velikom prostorijom i nekoliko manjih, koje su korišćene kao špajzi i ostave. Veliki sto za ručavanje, koji je mogao da primi dvadesetak osoba, bio je postavljen u sredini prostorije. Šporet na drva bio je u samom ćošku prostorije i do njega se nalazio jedan mali sto. Na šporetu je stalno nešto kuvano i retko kad nije bio naložen. Kredenc i kuhinjski elementi bili su na suprotnoj strani od njega. Na podu su bile postavljene pločice, jer su se pokazale kao najbolje za održavanje, s obzirom na to da su ukućani u letnjoj kuhinji nisu izuvali. Ispred letnje kuhinje nalazio se veliki orah, ispod koga je bio sto i drvene klupe. Ovde se ujutru pila kafa i odmaralo tokom dana u debeloj hladovini. Sa ovog mesta mogao se videti seoski put sa obe strane, jer je velika kuća sagrađena na krivini koju je put pravio. Levo od oraha, na udaljenosti od dvadesetak metara, u nivou glavne kuće na vrhu dvorišta, nalazi se bazen za kupanje. U stvari, pre bi se moglo reći betonski rezervoar,

širine pet a dužine deset metara, napravljen da se ispuštanjem vode zaliva cela bašta, na koju se nastavlja voćnjak. Bio je dubine 1,5 m, što je sasvim dovoljno da deci, u letnjim danima, priušti nezaboravne trenutke kupanja.

Ovo je bila kompletna slika imanja koju je Johan Vagner stvorio kroz snove. Mnoge blažene noći proveo je sanjajući nove detalje istog sna. Sve do momenta dok nije sagledao celo imanje. Međutim, njegove žitelje nikada nije video. Uvek kada je trebalo da ugleda neku osobu, začuo bi blagi glas kako ga zove: „Jovane“. I tad bi se probudio. Dugo bi posle toga sedeo u krevetu obuzet nekim prijatnim trncima. Prožimao ga je osećaj sreće i zadovoljstva, ni sam ne znajući zašto je tako. Pričao je i sa Gretom o tome, na šta mu je ona rekla da ga je, pošto brine o njegovom stanju nakon svega što mu se desilo, noću pokrivala i pratila kako mu je, često zaticala kako se osmehuje u snu i nečemu raduje. Stavljala bi mu ruku na čelo i primetila je da uvek ima povišenu temperaturu dok se osmehuje. Kada bi mu nestao osmeh sa lica i temperatura je padala, tako da nije tome pridavala veću pažnju i zato mu nije pričala o tome. Rekla je da bi možda trebao da se posavetuje o tome sa doktorom, na šta joj je Johan odgovorio: „Zbog čega, kad mi je lepo dok hodam tim dvorištem!“.

Prolazili su dani ispunjeni srećom. Johan se zarekao da se više neće toliko posvećivati poslu, kao što je pre radio, i da će sebi i Greti priuštiti češće trenutke odmora i ljubavi. Odlučio je i da je zaprosi. Sa svojom odlukom upoznao je Hansa, Franca i Martu. Rekao im je da Greti ne govore ništa o tome, jer želi da joj priredi prijatno iznenađenje. To se ubrzo i dogodilo. Bili su na odmoru za vikend u prelepom hotelu. Kada je Greta tog jutra ušla u kupatilo primetila je da je lavabo zapušten. To je rekla Johanu koji je sišao do recepcije da pozove hotelskog vodoinstalatera. Nekoliko minuta kasnije zazvonio je telefon u apartmanu.

„Halo“ – javila se Greta

„Draga, ja sam, vodoinstalater stiže za koji trenutak, a ja ću otići do hotelskog kioska da kupim nešto od štampe“.

Ubrzo zatim Greta je začula kucanje na vratima. Vodoinstalater je otišao u kupatilo i posle nekoliko minuta pozvao Gretu.

„Našao sam razlog zapušnja. Ovaj prsten je bio u odvodnoj cevi. Da li je to Vaš verenički prsten?“ – upitno pogleda Gretu, pokazujući predivan prsten sa dijamantom.

„Nažalost nije“ – odgovori Greta

„Vidite, u stvari, meni je onaj gospodin, koji me je pozvao, rekao da

je to Vaš prsten ako pozitivno odgovorite na njegovo pitanje, da se udate za njega. On Vas čeka ispred vrata da mu odgovorite“ – s osmehom reče čovek.

„Da, da, da“ – odjekivao je apartmanom Gretin odgovor, dok je trčala ka vratima, iza kojih je čekao Johan. Bacila mu se u naručje, ljubeći ga od sreće.

Svadba, kojoj je prisustvovalo preko 500 zvanica, održana je u velikoj letnjoj palati. Svedoci na venčanju bili su Hans i Marta. Medeni mesec mladenci su proveli u Grčkoj. Bio je to nezaboravan period ljubavi i sreće, koji će oboje pamtiti ceo život. Poslednju noć, koju su proveli u Grčkoj, Johan će pamtiti i po prelepom ženskom licu koje je prvi put video... u svom snu.

Jovane, dragi..." – začuo je nežni ženski glas kako ga doziva u snu.

Pred njim je, u istom onom dvorištu, stajala prelepa crnokosa žena, predivnih plavih očiju. S ljubavlju i toplinom gledala ga je, dok je njegove ruke držala u svojim.

„Nikada nas ništa neće razdvojiti, zar ne ljubavi?“ – sa nekom setom u glasu ga upita i mazno prisloni glavu na njegove grudi.

Johanovo srce je zaigralo od nežnog dodira. Primetio je, u gornjem delu dvorišta, pored kuće, dete od nekih četiri-pet godina, kako im radosno maše, dok ih gleda zagrljene. Drugom rukom dete je mazilo po glavi onog crnog jazavičara. Ispod oraha je sedeo neki stariji čovek i polako u papir motao duvan. Kada ih ugleda i on im mahnu u znak pozdrava. Johan vide u dnu dvorišta stariju ženu kako nosi korpu s okrunjenim kukuruzom. I ona im mahnu rukom, veselo se osmehujući. Tako su zagrljeni stajali nasred dvorišta sve do trenutka dok ga ne probudi Gretin glas:

„Johane dragi..." – Greta nežno prisloni glavu na njegove grudi – nikada nas ništa neće razdvojiti, zar ne ljubavi?“.

„Nikada, draga Greta, nikada..." – odgovori Johan, zamišljeno gledajući u plafon. Povratkom u Nemačku srećni dani su se nastavili. I noći. Johan se polako privikao na scene koje je viđao u snu. I nekako saživeo sa onim dragim licima koje je jasno video, kao na javi. Postali su deo njegove svakodnevice, noć mu je bila povratak u neki njegov drugi dom. Čak je sa nestrpljenjem očekivao da zaspi. Sve do momenta dok nije usnio jedan san, za nove prilike, veoma neobičan.

Sanjao je kako sanja čudan san. Ali ne on, Johan, već neki drugi čovek čije je misli i saznanja osećao i proživljavao. Dugo se taj čovek prevrtao po krevetu te večeri. Neće san na oči, a neke teške misli ga pritisle, k'o pred zlo. Ne zna ni sam kad je, ni da li je zaspao. Zna samo da je izašao u svoje dvorište, a ono celo preplavljeno jajima. I to neka ogromna, stisnuta jedno pored drugog, bez razmaka između njih. Gleda čovek začuđeno jaja a ona se raširila dokle pogled seže. Sve belo okolo, oči ga bole od beline. Protrlija oči rukama i kad ponovo pogleda vide kako se jaja malo podigoše. Tek sad primeti da to nisu jaja već bele kape. Ispod njih nacerena lica, smeju mu se i dozivaju ga. Zatvori oči pa ih ponovo otvori i vide mladu devojku, u nepoznatoj narodnoj nošnji kako trči po onim jajima ka njemu. Kako koje jaje zgazi, pritisne ga i vrati nadole, ali čim korakne na sledeće ono prethodno se pridigne. Ona lica joj zaviruju pod suknju i dobacuju pogrde za njom. Vidi i seljanku, vodi troje dece, o ramenu joj visi puška, i zove ga da joj pomogne. On ćuti, ne može reč da izgovori. Viknuo bi, vrisnuo al' neće glas iz grudi da izađe. Napinje se iz petnih žila, pokušava da silom izbaci vazduh iz sebe ali ne vredi. Vide i nekog muškarca, sa čudnom kapom, kao prevrnut čamac, kako ide ka njemu unatraške, sa spuštenim pantalonama. Crven, krvav trag ostajao je za njim. Tek kad mu se ovaj primače, vide grlić rakijske flaše kako mu viri iz anusa. Pada krv po onim belim poluloptastim kapama, a ona lica sa isplaženim jezicima srču i oblizuju se. Kako koju kap posrče, kapa postaje veća, kao i glava pod njom, samo što je sada sve groznija i ružnija. Ugleda i crkvu kako lebdi tik iznad kapa, i mirno pluta ka njemu. One glave se sagle, nekako su preplašene, ali samo u momentu kada je crkva iznad njih. Čim se udalji ona lica škrguću, pljuju i prete. Zagrlio bi čovek crkvu, privio je na grudi, ušuškao pod košulju, ali ne može je dosegnuti. Za njom se, po onim kapama, vuče crkveno zvono, odskače kako pređe preko koje od njih, ali ćuti, ni glasa ne daje. Trebalo bi da zvoni, a ono ništa. Makar na uzbunu. U to vide pokojnu majku kako izlazi na dvorište. Još uvek je lepa, onako kakvu je čovek pamti. Glava joj povezana crnom maramom, a u ruci metla od pruća. Poče majka da čisti dvorište, i gle čuda, kako

zamahne metlom kape se pretvaraju u mehure od sapunice. Sa svakim zamahom metle podignu se u vazduh i rasprše. I što je zamah jači njih je sve manje. Čovek gleda, očima, ne veruje, i osmeh mu se pojavi na licu. „Meti majko, meti, meti“ – odjekuje njegov vrisak dvorištem. U taj mah pojavi se i Sunce. Granu nekako toplo, toplije nego što ga je ikad ogrejalo. I pruži čovek ruke ka Suncu. Zraci ga zaslepiše, te on zatvori oči. Kada ih ponovo otvori, sada već budan, vide da to nije Sunce već svetlo baterijske lampe uperene u njegovo lice. Začu glas koji ga upita na nemačkom:

„Gde krijete oružje?“

Pred sobom ugleda grupu nemačkih vojnika, sa oružjem na gotovs, uperenim u njega. Čovek u civilu, koji je stajao s desne strane kreveta, upita ga nešto, na njemu nerazumljivom jeziku, najverovatnije da je preveo pitanje onog vojnika. Kada čovek nešto odgovori, onaj civil mu se unese u lice, sa tako zlobnom grimasom da se Johan od straha probudi.

Znao je, čak je sto posto bio siguran, da je sanjao san svog donora. Rešio je da potraži neke detalje iz sna, kojih se prisećao, na internetu. Crkva iz njegovog sna odgovarala je slikama pravoslavnih crkava, koje je našao na pretraživaču. Vojne formacije koje je sanjao odgovarale su mirovnim misijama, tako je svoju potragu ograničio na pravoslavne zemlje na čijim teritorijama je bilo vojnih sukoba. Zbunilo ga je saznanje da mu se u snu vojnik obratio na nemačkom jeziku, jer je znao da Nemačka ne šalje nigde svoje naoružane jedinice. Upravo ga je ta činjenica navela na pomisao da je reč o Kosovu, jer je negde pročitao da je nemačka vojska (Bundesver) u sastavu NATO trupa, prvi put, posle Drugog svetskog rata, u borbenoj misiji otvorila vatru i ubila dvojicu Srba. Svoju pažnju posvetio je tražeći podatke o Kosovu, nadajući se da je na njemu lokacija sela iz njegovog sna. Johan nikada ranije nije čuo za Kosovo. Za Srbiju, zemlju u kojoj se Kosovo nalazi, saznao je od svog dede, učesnika Drugog svetskog rata, koga je ratni vihor odveo upravo u tu zemlju. Prvi put je tada čuo da peko o svojim neprijateljima govori pohvalno i s uvažavanjem kao on. Deda mu je čak ispričao i priču koju je čuo od svog oca, kako je, daleke 1915, godine, komandant nemačke vojske, nakon osvajanja Beograda podigao spomenik njegovim braniteljima kao izraz poštovanja hrabrim protivnicima. Taj isti maršal, August Fon Makenzen, rekao je svojim vojnicima pred napad na Srbiju: „...Vi ne polazite ni na italijanski, ni na ruski, ni na francuski front. Vi polazite u borbu protiv jednog novog neprijatelja, opasnog, žilavog, hrabrog i oštrog. Vi polazite na srpski front i na Srbiju, a Srbi su narod koji voli slobodu i koji se bori i žrtvuje do poslednjeg. Pazite da vam ovaj mali neprijatelj ne pomrači slavu i ne kompromituje dosadašnje uspehe slavne nemačke armije.“ Nakon dedine smrti Johan nije imao prilike da sluša ratne priče iz perioda Drugog svetskog rata, iako su ga zanimale, jer je njegov otac izbegavao tu temu, dok u školi takođe nisu učili opširnije o tome. Želeći da sazna više detalja o Srbiji i Kosovu prikupio je dosta podataka koje je mogao naći na internetu. Začudila ga je činjenica da tako mala zemlja, kao Srbija, ima tako bogatu i dugu istoriju. I da je sva njena istorija i slava

nestala u jednoj državi koja se zvala Jugoslavija. Za nju je Johan čuo, znao je da je to bila komunistička država, da je imala sjajne sportiste i da se raspala u krvavom građanskom ratu.

Johanova potraga o informacijama, kako bi što bolje upoznao Kosovo, počela je od samog značenja tog naziva. Srpska verzija poreklo reči Kosovo smešta u vreme velike bitke koja se odigrala 1389, na ogromnom polju, između Srba i Turaka. Istorijski podaci i legende govore da je to polje nakon bitke bilo prekriveno nebrojenim leševima učesnika. Na njih su se spustila jata ptica, Srbi ih nazivaju kosovi, koje su inače svaštojedi, strvinari, tako da je celo polje bilo crno od njih. Zato je ovaj predeo dobio naziv Kosovo polje. Johan je pregledao i stare nemačke geografske karte i uočio da je Kosovo polje na njima obeleženo kao Amzefeld (*Amselfeld*), što potvrđuje ovu priču, jer je srpski naziv za pticu kos, na nemačkom – *amsel* a naziv za polje – *feld*. Primetio je da Albanci nemaju naziv za pticu kos, pa tako nisu mogli da prevedu Kosovo polje. Samo su dodali srpskom nazivu slovo a na kraju reči, pa je kod njih Kosova a pe Kosovo. Malo ga je zbunila činjenica da je ovo srpski naziv, jer je imao priliku da putem nemačkih medija sazna kako je Kosovo od davnina Albansko, a da su ga Srbi okupirali 1918, godine. Kao i podatak koji je pročitao da sve crkve na Kosovu pripadaju periodu od 12, do 16, veka, kada su Srbi pali pod viševekovnu otomansku vlast. Kada je pogledao slike narodnih nošnji na Kosovu, primetio je da su kape identične onim iz njegovog sna. Srpska kapa nazvana je šajkača, ona koja liči na prevrnut čamac – koga Srbi zovu šajka, dok se albanska zvala keče ili ćulaf, to je ona u obliku polulopte koja podseća na ona jaja iz sna. Sada je bio siguran da sanja snove nekog Srbina sa Kosova. Da li mu je on podario srce – tek će morati da sazna. Nažalost istinu će spoznati kroz snove.

Vojnici su ga grubo izvukli iz kreveta dok je njegova žena vrištala od straha. Pogledao je u preplašeno lice svog sinčića, koji je virio kroz vrata dečje sobe, i dao mu glavom znak da je sve u redu. Dečačić je ipak nastavio da plače. Vojnici su izveli Jovana u dvorište. Čuo je glas majke i oca kako protestuju i svađaju se s njima. Vođa patrole obrati mu se zapovedničkim tonom:

„Znamo da imate sakriveno oružje, u Vašem je interesu da kažete gde je“.

Jovan samo odrečno odmahnu glavom gledajući u pravcu kuće. Gde je oružje sigurno im neće reći, makar ga i mučili. Svaka kuća u selu imala je sakriveno oružje, uglavnom zakopano u nekom udaljenom delu imanja. Vojnici su imali informacije o tome i često su nakon temeljnog pretresa kuća, detektorima za metal obilazili bašte i imanja Srba. Međutim retko kada su našli oružje, jer je ono bilo umotano u aluminijumske folije i obloženo najlon kesama. Jedino kada su vojnici imali tačnu informaciju o mestu sakrivanja dolazili su do oružja, koje su oduzimali. Albanci su im tačno dojavili u kom i kom srpskom selu ima dosta oružja. To su znali jer su mnogi izginuli od njega. Napade Albanaca na njihova sela Srbi su dočekali spremni. Još pre dvadesetak godina, tačnije posle masovnih i rušilačkih demonstracija Albanaca 1981, godine, Srbi koji su se nalazili u manjini na Kosovu i Metohiji, znali su da ih očekuju progoni Albanaca, koji žele da se odvoje od Jugoslavije i pripoje Albaniji. Sve se to moglo dešavati tako jer je celokupna državna politika bila na njihovoj strani. Iako je zvanična politika bila protiv toga, samo deklarativno, nije bilo nagoveštaja da će se situacija smiriti. Mnogobrojne delegacije Srba sa Kosova odlazile su u prestonicu Jugoslavije, Beograd, i žalili se na teror koji trpe od Albanaca. Svedočili su o masovnim ubistvima srpskih civila, silovanjima, napadima na sveštena lica i crkve, teror nad srpskom decom... Niotkuda nije bilo odjeka. Tada su meštani preuzeli stvar u svoje ruke. Seljaci su se naoružali, mnogi su prodali stoku kako bi kupili oružje, i počeli su da daju noćne straže. Nakon nekoliko bezuspešnih pokušaja napada na selo, u kojima je nekoliko Albanaca i ubijeno, digli su ruke od njihovog

sela. Okrenuli su se napadima na druga sela, za koja su znali da su nezaštićena i koja mogu bez problema da pljačkaju i teroriju. To je i urodilo plodom, mnogi seljani prodali su svoja imanja i odselili se za Srbiju. Ovi koji su ostali morali su sami da se brane. U periodu od 1981, do početka rata 1999, godine Kosovo je napustilo preko 200.000 Srba. Tek kada su Albanci počeli da napadaju državu, to jest policajce i službena lica, da ih ubijaju iz zaseda i na svakom mestu, problem je shvaćen ozbiljno. Međutim, bilo je kasno. Ratni vihor propeo se celom Jugoslavijom, osim Kosovom, na kome je nastavio da tinja do početka bombardovanja. Sav taj period Srbi su proveli u očekivanju napada Albanaca. I uspeali da se odbrane sve do momenta dok nisu počele da ih čuvaju NATO snage. Prvo su im oduzeli oružje, a onda su ih, tako bespomoćne, naoružani Albanci napadali i ubijali. Zato Jovan nije želeo da oda gde je sakrio oružje jer neće imati čime da se brani. Zato je i ćutao dok se oficir drao na njega. Odveli su ga u lokalnu vojnu bazu i držali u zatvoru tri dana. Nekoliko njegovih komšija bilo je takođe uhapšeno. Niko nije progovorio, niti odao mesto gde je sakriveno oružje. Nisu NATO vojnici poznavali Albance kao Srbi, koji su znali da ukoliko imaju oružje ovi neće smeti da ih napadnu, jer napadaju samo bespomoćne. Zato su Srbi morali da ćute. Pušteni su nakon tri dana sa upozorenjem da će ih vojnici ponovo pretresati. Jovan pomisli da im kaže da pretresu i albanska sela, jer je svaki Albanac bio naoružan do zuba, ali oćuta. Znao je da to svakako neće uraditi. Iako su i NATO vojnici znali da svaki Albanac, čim se rodi, dobija na poklon pištolj ili pušku. Jovan se vratio kući i normalnom životu, ukoliko se takvim može smatrati život u selu ograđenom bodljikavom žicom, bez ikakve mogućnosti slobodnog kretanja i bezbednog napuštanja doma. Ko je išao van sela, činio je to na ličnu odgovornost.

Tako su nastavili da teku kosovski dani... i Johanove noći.

Pritrčala je traktoru na koji se Jovan popeo i poljubila ga. Nagnuo se ka njoj kako bi je zagrlio i poljubio još jednom. Upalio je traktor i krenuo ka njivi. Okrenuo se ka ženi i nežno joj mahnuo s toliko ljubavi, kao da je gleda poslednji put. Džoni, mali crni jazavičar, veselo je trčkarao ispred traktora. Prošao je pored zemljoradničke zadruge i mahnuo grupi vojnika, stacioniranih na tom mestu. Veselo su mu otpozdravili. To su bile Gurke, čuveni nepalski ratnici, pripadnici britanskog vojnog kontinenta. Toliko su se sprijateljili sa meštanima sela koje su čuvali da su često nenaoružani dolazili u obližnju kafanu. Jovan se priseti kako je bilo prvih dana kada su došli na Kosovo. Priče koje su ovi vojnici čuli o Srbima bile su takve da su danonoćno bili pod punom ratnom opremom, plašeći se njihovog napada. Kada su vremenom uvideli da oni u stvari treba da čuvaju Srbe od napada Albanaca i upoznali se sa stvarnim stanjem na terenu promenili su svoje ponašanje do te mere da su sa nekima od njih postali bliski prijatelji. Do tog nivoa da su kao gosti odlazili na seoske slave. U selu su ostali samo stariji meštani, Jovan je bio najmlađi stanovnik sela, ne računajući decu. Pored njegovog sina, u selu je bilo još nekoliko dece kojima su roditelji ubijeni i koji su ostali sa babom i dedom da tu žive, jer nisu imali gde drugo da odu. „Zamukla nam sela i kolevke“ – tužno pomisli Jovan gledajući neobrađena polja i njive kraj kojih je prolazio. Nepregledna prostranstva plodne kosovske zemlje bila su zapuštena jer nije imao ko da ih obrađuje. Stanovništvo je izbeglo pred strahotama Albanaca, ostali su samo oni koji nisu imali gde da odu i oni kojima ponos nije dozvoljavao da to urade. Mnogi koji nisu hteli da napuste dedovinu su zbog toga izgubili glave. Ubijeni su na kućnom pragu ili na njivi. Samo zbog toga što su Srbi i što nisu želeli da napuste Kosovo i Metohiju. Pucano im je u leđa, mučki, nenadano... Iz zasede. Sve je to Jovan znao, ali zemlja se morala obrađivati, ako misle da ostanu na pradedovskom ognjištu. Od čega će inače živeti. Zato se nije ni plašio da sam ide na njivu. Ako mu je suđeno da ga ubiju – neka se to i desi. S tom mišlju se i približio njivi. Namestio je plug i zaorao prvu brazdu. Kosovska crnica davala je život i uzimala ga. Čovek je na njoj ili pod

njom. Povremeno je preore, ali ne promeni ništa. Ne zna ni sam zašto je o tome razmišljao, sve dok mu misli ne prekinu Džonijev lavež. Ovaj je režao gledajući u pravcu obližnjeg šumarka. Jovan je znao da je osetio prisustvo nepoznatih ljudi i zato hitro skoči sa traktora i potrča u suprotnom pravcu. Bežeći primetio je nekoliko naoružanih osoba kako izlaze iz šumarka. Za divno čudo nisu trčali ka njemu. Shvatio je zašto, kada je ispred sebe, na nekoliko desetina metara, ugledao još jednu grupu ljudi koji su držali oružje upereno u njega. Začuo se pucanj. Jovan preplašeno stade i podiže ruke u vis, misleći da pucaju u njega, Džonijev lavež je prestao, čulo se još samo posmrtno cviljenje psa koji je nasrnuo na napadače. Jedan od njih, iz ove druge grupe, priđe Jovanu i bez reči ga udari kundakom puške u lice. Jovan kleknu na zemlju a napadač ga još jednom udari u glavu. Oseti strahovit bol i mlaz krvi kako mu se sliva niz lice. Htede da vrisne, ali nije imao vazduha. Pokuša ponovo i ništa. Tek iz trećeg puta strahovito urliknu i skoči... To i probudi Johana.

Ne zna tačno kada se osvestio. Prvo što je čuo bio je poznati glas njegovog prijatelja šumara:
„Jesi li dobro Jovane?“

„Jesam Milane, strahovito me boli glava – nesvesno mu ruka krenu ka glavi međutim tek tada primeti da su mu ruke vezane. Podiže obe ruke i napipa ogromnu čvorugu i rasekotinu. Zgrušana krv, koju je osetio pod prstima, govorila mu je da je dugo bio u nesvesti – gde se mi to nalazimo?“ – zapita gledajući po unutrašnjosti mračne prostorije.

„Ne znam, najverovatnije smo u nekom podrumu. Mene su Šiptari oteli pre nekoliko dana, tebe su sinoć doneli onesvešćenog. Uхватili su me baš u okolini tvog sela, strpali me u neki kombi i doveli ovamo. Vozili smo se oko pedeset minuta tako da mislim da smo negde oko Drenice.“

Jovan primeti da su i Milanove ruke vezane. Sada su mu se oči već privikle na mrak i u susedom ćošku prostorije primeti da na podu sedi još jedna osoba.

„Ko je ono?“ – upita Jovan gledajući u pravcu nepoznatog.

„To je Azem, on je bio direktor Zemljoradničke zadruge“.

„Pa, što su njega oteli, on je njihov?“

„Jeste, ali nije za njihovu stvar, za Kosovo republiku. A ko nije za to, nema veze da li je njihov ili nije. Oteli su ga kao primer ostalim Šiptarima, da vide kako će proći svako ko nije za odvajanje Kosova od Srbije.“

U tom momentu začuše glasove na albanskom kako se približavaju podrumu. Vrata se otvoriše i nekoliko ljudi ubaci unutra telo sitnog čoveka. Bio je u nesvesti i kao i oni imao napred vezane ruke. Prepoznaše komšiju Milovana iz susednog sela. Prošlo je nekoliko sati u neprijatnom ćutanju i iščekivanju daljeg razvoja događaja. Svako je bio zaokupljen sopstvenim mislima i strahom. Znali su da ih ništa dobro ne očekuje. Jedino ih je tešila činjenica da su još u životu, što im je davalo nadu da će možda za njih zatražiti otkup. Posle izvesnog vremena Milovan dođe svesti.

„Kuku majko, gde sam to ja?“ – kroz plač zapita kada je prepoznao

Milana i Jovana.

„Ne cmizdri tu kao neka ženetina – povišenim glasom obrati mu se šumar, koji je inače dobro poznao sve stanovnike okolnih sela, tako da je od ranije znao kolika je kukavica Milovan i da će ovaj početi još gore da kuka ukoliko ga ne prekine u startu – nego nam kaži gde su te oteli.“

„Krenuo sam do varoši da nešto kupim i baš kad sam prošao patrolu KFOR-a naiđoše neka kola, zastadoše pored mene i njih trojica iskočiše da me uhvate. Počeo sam da bežim ali me stigoše i uguraše u auto. Stavili su mi neku krpu na usta i onesvestio sam se. Evo, ovde se jedan probudih. Šta li će moja deca bez mene, šta će moja sirota žena...“

„Prekini momentalno, samo nam još treba tvoja kuknjava. Otkud znamo šta će biti. Možda nas i puste, mi nikada nikome nismo ništa zgrešili.“

„Zaboravite da će nas puste – prvi put se oglasi Azem, i to na srpskom – sam video kad je dolazio, sin od Idriz, a čim je pustio da ga vidim i znam ko je, neće bude dobro. Ne tako mi Bog! Ni za mene ni za vas“.

Ove reči uneše dodatni strah kod otetih. Milan je znao ko je Iso, sin Idriza iz Drenice. Znao je da je za njim raspisana poternica, od strane srpskih organa vlasti, još od 1990, godine. Bio je član UĆK i izvršio je desetine terorističkih napada na policiju i civile, čak se i javno hvalio nekim stranim medijima kako je ubijao civile samo zato što su Srbi. Iako nije bilo dokaza svi tragovi su vodili do njega da je podmetnuo bombu pod tri putnička autobusa. Izuzetno je bio svirep prema Albancima koji su bili lojalni Jugoslaviji. Nadimak koji su mu dali Albanci – Guja – govorio je sa kakvim čovekom imaju posla. Ovo saznanje je toliko preplašilo Milana da je zanemio. Nije hteo da priča ostalima o tome, kako ne bi nastala panika. I bez toga njihova lica su pobelela i bila u grču tako da je izgledalo kao da se smeše. Ophrvani strahovitim mislima o neizvesnoj budućnosti proveli su sledeća dva dana. Razmišljali su o svojim najmilijim, čak i brinuli o njima, jer nisu imali saznanja da li im se nešto u međuvremenu dogodilo. Svakog jutra vrata podruma bi se otvorila, kako bi ušao bi jedan od kidnapera i ostavio im flašu vode i hleb. Hranili su i pojili jedan drugog, jer su im ruke i dalje bile vezane, tako da nisu mogli sami da se hrane. Tako su i vršili nuždu, u jednom ćošku podruma. Neizdrživi smrad se širio prostorijom ali su vremenom oguglali i na njega. Svež vazduh su osetili nekoliko dana nakon toga, kada su ih pod okriljem noći izveli iz podruma i povelu u nepoznato. Gde ih vode, nisu mogli da vide jer su imali poveze na očima. Preko usta su im stavili selotejp traku tako da nisu mogli da komuniciraju jedan sa

BALKAN DOWNLOAD

drugim. Kada su ih ugurali u neko vozilo znali su da će putovanje biti dugo. To im je ulivalo strah ali i nadu da ih možda otmičari neće ubiti, čim to do sada nisu uradili. Nisu znali da je smrt dobra u odnosu na ono što ih čeka.

Povez sa očiju i selotejp sa usta skinuli su im nakon nekoliko sati, ali su im ruke i noge i dalje bile vezane. Primetili su da se nalaze u nekom kombiju, koji vozi kroz njima nepoznat predeo i da je u kombiju još nekoliko, njima nepoznatih ljudi. Iz razgovora sa njima saznaše da su Srbi, oteti takođe pre nekoliko dana, ali na sasvim drugoj teritoriji Kosova. Azem im svima reče da su bili zatočeni u selu Likovac kod Srbice, opština Drenica, da poznaje i put kojim sada prolaze, jer je njime ranije išao. Zaprepastili su se kada im je rekao da su u Albaniji. U to su se ubrzo i sami uverili kada su videli putokaznu tablu na kojoj je, na albanskom jeziku, pisalo Kukësi. Azem reče da se nalaze u oblasti Tropoja, okrug Kukeš. Nedugo zatim kombi se zaustavi u predgrađu i iz njega izvedoše sve otete, osim Jovana i Azema. Ovi se zabrinuto pogledaše kada shvatiše da njih dvojicu voze na neko drugo mesto. Zašto samo njih, nije im bilo jasno. Jedino što ih je razlikovalo od drugih otetih bila je činjenica da su mlađi i snažniji od njih. Jovan pomisli da ih možda teraju na neki prisilni rad gde su im potrebni mlađi ljudi. Azem je samo ćutao. Progovorio je nakon nekoliko sati kada je rekao da su sada već duboko na teritoriji Albanije i da su prošli grad Burelj (Burreli) udaljen 90-ak kilometara od Tirane. Kada su došli do table na kojoj je pisalo Ribe (Rripe), kombi skrenu ka tom selu. Zaustaviše se na samom kraju sela, ispred jedne dvospratne kuće, ofarbane u žuto. Izvedoše ih iz kombija i poteraše ka kući. Jovan primeti da je iza kuće neprohodan put i da je sve zaraslo šibljem. Na obližnjoj padini videla se ogromna količina đubreta, jer su je koristili kao smetlište. Kuća je imala, na strani sa koje je kombi prišao, po dva prozora na svakom spratu, betonske stepenice vodile su na terasu iz koje se ulazilo u kuću, na gornji sprat. Povedoše ih ka donjem ulazu u kuću, natkrivenog nadstrešnicom, i uvedoše ih u malu prostoriju koja se nalazila levo od ulaza. Prostorija u koju su ih uveli bila je uredna i sređena, čak je ličila na bolničku sobu jedino što je od nje razlikovalo bio je drveni pod. Imala je dva kreveta, prozor na istoj strani gde i ulaz u kuću. Odvezali su ih tako da su prvi put nakon toliko dana mogli da razmrdaju, sada već ukočene, mišiće. Sat vremena posle toga u sobu uđe

čovjek koji im donese hranu, sok i vodu. Zbunio ih je ovaj neočekivani humani gest, pogotovu što je hrana bila odlična. Čovjek im reče da se odmire i da se ne plaše, jer će kasnije doći i doktor da ih pregleda. Tek sada Jovanu i Azemu pije bilo jasno o čemu se radi. Odakle odjednom tolika briga o njima. To ih i zabrinu još više. Jovan je primetio, dok su ga izvodili u toalet, koji se nalazio s leve strane sobe, naspram ulaza u kuću, da je pred tim vratima bio samo jedan naoružani stražar u uniformi UČK. Nekoliko sati posle toga u sobu uđe čovjek u belom mantilu, koji ih pozdravi na lošem srpskom jeziku. Kada mu Azem odgovori na albanskom on ga iznenađeno pogleda. Kao da nije očekivao da će ovde videti Albanca. Upita Azema za prezime i gde je i šta radio na Kosovu. Azem je posle objasnio Milanu da je ovaj doktor sa Kosova, iz Peći, ali da mu nije smeo odati ostale detalje, zašto su ovde i šta će biti sa njima. To su saznali za nekoliko dana. Vrata podruma se otvoriše i tri naoružana stražara narediše Jovanu da izađe. Kada ovaj to učini priđoše dva čovjeka, najverovatnije lekara, jer je Jovan prepoznao onog koji je dolazio da ih pregleda. Narediše Jovanu da skine svu odeću sa sebe i da legne na mobilni bolnički krevet koji su doterali. Vezaše mu ruke i noge za kolica koja poteraše ka prostoriji koja se nalazila prekoputa ove sobe. Izbezumljen od straha Jovan nije znao šta ga očekuje. Uspeo je da onako ležeći vidi da je u nekoj maloj improvizovanoj operacionoj sali. Dali su mu injekciju i nakon toga je zapao u san. Probudio se u onoj istoj sobi. Azema nije bilo u njoj. Osetio je bol koji mu je prožimao celo telo. Nije znao šta mu se dogodilo, ali znao je da je ostao živ i samo to mu je bilo važno. Ponovo je zaspao. Nekoliko sledećih dana redovno ga je obilazio onaj lekar koji je vodio brigu o njegovom zdravlju. U sobu su ulazili i ljudi koji su mu donosili hranu i vodu. Bol je vremenom prestao, upravo u vreme kada su ga odvezali. Podigao je dugačku belu košulju, nalik haljini u koju je bio obučen, i napipao veliki rez na telu. Kao da su mu odstranili deo tela, ili usadili u njega neki uređaj, ali nije mogao da odredi šta su mu tačno uradili. Da su mu izvadili bubreg nikada nije saznao, jer su ga već sledećeg dana ponovo ovezali na operacioni sto, gde su mu izvadili i drugi bubreg. Posle toga izvađeno mu je i srce.

Upravo to srce Johan je video u snu. Krvave ruke, onog doktora sa kukastim nosom iz Peći, visoko dignute iznad glave, držale su Jovanovo srce. Johan je imao osećaj da leži i da gleda kako, pod svetlošću lampi u bolničkoj sobi, njegovo srce kuca na doktorovim rukama. Otkucaji srca bubnjali su mu u glavi, tako da je mislio da će eksplodirati. Strahoviti vrisak probudio je Gretu koja se trgla iz sna. Ugledala je Johana kako sedi na krevetu, podupirući se rukama i gleda u plafon. Graške znojne slivale su mu se niz lice, dok mu je celo telo drhtalo. Zagrlila ga je i privila glavu na njegove grudi. Srce mu je ubrzano kucalo. Johan je sada znao da mora da krene na put. Na Kosovo... pa onda dalje.

Na Kosovo je doputovao izjutra 15. oktobra čarter avionom koji je sleteo na prištinski aerodrom. Johana su sačekali predstavnici nemačkog vojnog kontingenta koji su ga dopratili do Prištine. Iako je insistirao da mu ne treba oružana pratnja, nisu mu dozvolili da se sam kreće gradom. Nisu želeli da nemački plemić nastrada jer su upoznati sa činjenicom da na Kosovu vlada bezakonje, što Johanu nije bilo poznato. Odseo je u hotelu „Grand“, u Prištini, u kome je iznajmio luksuzni apartman, ali po savetu svog pratioca pod lažnim imenom kao nemački reporter. Zamolio je pratioca, da ako već mora da ima pratnju, to čine u civilu i neprimetno, što mu je i odobreno samo ako je sa njim zajedno narednik, i to u uniformi. Kasnije te večeri, zajedno sa narednikom, prošetao je ulicom „Majke Tereze“ u kojoj se nalazio hotel. Savetovano mu je da se ne kreće sporednim ulicama, kako bi im olakšao praćenje. Nije znao čemu toliki strah i briga za njegovu bezbednost. Stotine kafića, trgovina i mnoštvo razdraganih mladih ljudi bilo je prvo što je primetio za vreme duže šetnje gradom. U razgovoru sa narednikom upoznao se sa dešavanjima na Kosovu. Ono što je od njega čuo bilo je suprotno od zvaničnih informacija. Na njegovu molbu da ga odvede do nekog od kvartova, gde u većini žive Srbi, narednik se slatko nasmejao. Odveo ga je do jedne stambene zgrade, okružene bodljikavom žicom i pokazujući na nju rukom rekao da ovde žive svi Srbi u Prištini. Svih stotinu kako reče. Ispred zgrade dežurala je patrola KFOR-a, a ispred ulaza u nju

nalazila su se dva stražara. Na prozorima stanova bile su navučene teške zavese kako bi se unutrašnjost zaštitila od pogleda i mogućih napada.

„Naredniče, hoćete mi reći da ove ljude čuvate kao zarobljenike, ili šta je već drugo u pitanju?“

„Ne gospodine barone, ovi ljudi nisu zarobljenici. Oni jednostavno nisu hteli da napuste Prištinu, svoje stanove i mi moramo da ih čuvamo.“

„Od koga pobogu?“ – zaprepašćeno zapita Johan.

„Od svih, njihovih komšija, prolaznika... Svaki njihov izlazak iz zgrade je rizik. Decu im odvozimo do škole pod vojničkom pratnjom, ljudi ne idu na posao jer ga nemaju, žive od humanitarne pomoći. Jednostavno nemaju gde da odu inače bi davno otišli.“

„Pa zašto ste vi ovde nego da sprovodite red i zakon?“

„Gospodine barone, ukoliko ostanete duže imaćete prilike da se bolje upoznate sa situacijom na terenu i mnogo toga biće Vam jasnije. Jednostavno tako je kako je, mora proći dosta vremena pre nego što se nešto promeni. Mnogi ljudi su ubijeni samo zato što su pričali srpski. Čak je i jedan bugarski prevodilac ubijen, jer se nekom Albancu učinilo da govori srpski, i to je urađeno naočigled prolaznika, u centru Prištine. Ovde je otvoren lov na Srbe do daljeg. Neke smo uspeali da spasimo od sigurne smrti, ali to je sve što smo uspeali da učinimo za malo njih. Njihova sela su kao zatvori pod otvorenim nebom. Srbi ne smeju iz njih nikuda bez naše pratnje. Pa, čak i tada nisu potpuno sigurni.“

„Pa ko onda ovde sprovodi zakon?“

„Ovde nema zakona, ovde nema dokumenata, nema poreza, nema ničega... Privreda ne postoji, sve se svodi na šverc, trgovinu, benzinske pumpe i kafiće. Albanci su imali paralelne organe vlasti sa državnim, kojima je bio cilj samo da se odvoje od Srba. Sada, kada su uspeali u tome, ti sistemi više ns postoje, jer ne odgovaraju nikome. U Prištinu je, prema nekim obaveštajnim podacima kojima raspolažemo, došlo preko 300.000 ljudi iz Albanije, u potrazi za boljim životom. Jednostavno su došli, uselili se u kuće i stanove, koje su Srbi morali da napuste iz straha za goli život i ostali tu. Sve im je bilo dozvoljeno, jer su bili potrebni za stvaranje Republike Kosovo. Iako Vam, možda, iz medija koje ste pratili, deluje da postoje organi vlasti, znajte da je ona u rukama bivših boraca OVK, a ne kod Rugove i kosovskih zvaničnika. Ovde, nažalost, vlada zakon sile.“

„Dobro, hvala Vam na informacijama koje ste mi dali, kažite mi da li sutra možemo otići do sela koje se zove Gračanica, da li znate gde je to?“

„Kako da ne, to je nedaleko odavde, u koliko sati želite da idemo?“

„Negde posle doručka, da se malo odmorim od puta i da malo razmislim o svemu. Nisam još siguran da je to mesto koje tražim, ali videćemo sutra.“

Narednik ga je ispratio do hotela i Johan se povukao u svoju sobu. Prepustio se snu i začuo onaj isti, tihi zvuk, crkvenog zvona kojima su počinjali njegovi snovi. Zaspao je s osmehom na licu-

Ujutru, odmah posle doručka, na vratima hotela pojavio se narednik. Seli su u vozilo obeležena oznakom KFOR-a i krenuli na put. Posmatrajući predeo kojim su prolazili video je veleepna zdanja i kuće nalik onima u Nemačkoj, koje su posedovali pripadnici njegovog plemićkog sloja. Zapitao se odakle ovim ljudima novac da sagrade tako nešto, jer je znao da su njegovi preci stotinama godina sticali bogatstvo i imanja koja je on nasledio. Kako je moguće da su ovi ljudi, za samo nekoliko godina, uspeli da steknu toliko bogatstvo. Takve misli prekide mu sasvim drugačiji prizor niskih kućica i straćara. Narednik mu reče da su ušli u srpsku enklavu. I da mu to nije rekao mogao je zaključiti po bodljikavoj prepreci na putu, iza koje su stajali vojnici KFOR-a. Nekoliko oklopnih vozila, na kojima je takođe bio postavljen kolut bodljikave žice, bilo je parkirano iza prepreke. Ispred njih, kao i u vozilima, nalazili su se naoružani vojnici koji su čuvali ulaz u selo. Johan je začuo onaj umilni zvuk crkvenog zvona. Zamolio je narednika da krenu u pravcu izvora zvuka i ovaj reče vozaču da idu do manastira. Pred njihovim očima se, nakon nekoliko minuta, pojavi starinski kameni zid na čijem vrhu je takođe postavljena bodljikava žica. Ispred zida, celom njegovom dužinom, nalazile su se betonske ratne prepreke koje su štatile zid, najverovatnije od udara vozila. Kada su izašli iz kola zaputiše se ka kapiji koja se nalazila na sredini zida. Ispred nje je bila stražarska kućica u kojoj je dežurao naoružani vojnik.

„Zašto ovoliko obezbeđenje, zar ne idemo u crkvu?“ – začuđeno zapita Johan.

„Da gospodine barone, ova crkva datira iz 13. veka i zato je moramo čuvati.“

„Kakve veze ima iz kog je veka, crkve se čuvaju restauracijom, a ne stražom?“

„Nažalost, izgleda da nemate informaciju da je preko stotinu crkava i verskih objekata uništeno od strane Albanaca. Rušili su sve što je srpsko i što može ukazivati da su ovi tu živeli, jer žele da im otmu njihovo istorijsko pravo na Kosovo. Neke su srušene i u vreme kada smo mi, NATO jedinice, preuzeli upravu nad Kosovom. Plašimo se da ne unište i ovaj manastir koji je deo svetske kulturne baštine. Zato Vam i

kažem iz kog je veka.“

U tom momentu uđoše kroz kapiju i Johan zastade.

„Bože, pa kakav bi te čovek mogao da sruši ovi lepotu?“ – zapita se naglas, zagledan u predivan prizor koji se ukaza pred njim. Na odstojanju pedesetak metara od kapije, uzdizala se prelepa crkva. Kamenom popločana staza koja je vodila do nje, širine desetak metara, bila je orošena kapima kiše koja je upravo počela da pada. U odsjaju staze ogledao se odraz prelepog zdanja, tako da Johan pomisli kako je jedna crkva na nebu, a druga na zemlji. Nikakve prepreke nije bilo da zakloni pogled od ovog savršenstva. Sa leve i desne strane staze, velike krošnje drveća, na travnatom tepihu, kao da su obgrlile crkvu, ali nijednog momenta nisu se drznule da sakriju njenu lepotu, već nasuprot, kao da su je još više istakle. Johan pomisli da ovakav spoj prirode i čoveka, koji se odigrao upravo na ovom mestu, nikada i nigde nije video, iako je obišao skoro celi svet. Harmoniju koja se pred njim prostirala upotpunili su otkucaji njegovog srca, koje je nekim blaženstvom ispunilo njegove misli i telo. Stajao je pred vekovima, prepun ushićenja i osećaja kao da je upravo tu, gde je morao da bude. Pogled mu nesvesno krenu iza manastira, na mestu gde je bio konak, ka maloj šumici koja se prostirala van manastirskog imanja. Srce mu jače zakuca.

„Želite li da uđemo unutra?“ – upita ga narednik, gledajući Johana kako zadivljeno stoji pred crkvom.

„Ne, ima vremena – reče Johan, što zbuni narednika, i pokazujući prstom ka obližnjoj šumici, upita narednika – možete li da me odvedete tamo?“

„Kako da ne barone – narednik pozva jednog vojnika iz patrole i nakon kraćeg razgovora ponovo se obrati Johanu – to je van manastirskog poseda, tamo ima samo jedna kuća i kako mi vojnik reče, u njoj živi dvoje staraca, jedna žena i dete. Takođe mi reče da žive u okruženju novodoseljenih Albanaca koji ih redovno maltretiraju, ali da ne žele da se sele, jer je iz te kuće otet jedan Srbin i dok...“

„Znam, znam – na veliko zaprepašćenje narednika odgovori Jovan – a nažalost znam i šta se desilo sa njim. Ili, Bože me oprost, na moju veliku sreću“ – pomisli u sebi.

Narednik začuđeno pogleda u Johana ali ne upita ništa. Nije želeo da ulazi u razloge baronovog dolaska ovamo, samo je izvršavao naređenje pretpostavljenih da mu bude na usluzi i da ispuni svaki njegov zahtev.

Izašli su iz sela i krenuli ka zaseoku, u kome se nalazila kuća.

Prolazili su pored napuštenih, razrušenih i spaljenih srpskih kuća, i novoizgrađenih albanskih. Prišli su kući iz Johanovih snova. Sve je bilo isto kao u snu, osim bodljikave žice kojom je celo imanje bilo ograđeno i straže KFOR-a pred njom. Otkucaji srca naterali su Johana da ubrzano diše. Video je ono dete koje je sanjao, malo starije i više, kako ga gleda kroz bodljikavu žicu. Johan se odvoji od vojnika, priđe ogradi i zagleda se u mališana. Dete pri grča, pruži ručicu kroz žicu i obrati mu se:

„Tata, tata...“.

Strahovit bol prostruja Johanovim telom. Pritisak koji je osetio u grudima bio je takav da je pomislio kako će mu popucati šavovi na mestu gde je operisan, jer je srce kucalo brže i jače. Suze krenuše niz njegovo lice, dok je rukom milovao dete po kosi. Takvu bliskost sa nekim, kao sa ovim detetom, nije nikada osetio. Neka čudna sila držala je povezane Johana i dete. Žica koja ih je delila kao da nije postojala, kao da nikada i nije mogla biti tu. Žena iz snova pojavi se na vratima letnje kuhinje i videvši dete, kako drži za ruku nepoznatog čoveka, pojuri k njima:

„Milane, sine, šta radiš to?“ – obrati se detetu i uhvati ga za ruku, kako bi ga povelala ka kući.

„Mama, mama, došao je tata“ – progovori Milan, dok je drugom rukom i dalje grčevito držao Johana oko struka, ne želeći da se odvoji od njega.

„Oh, dete moje – zaplaka se žena pokušavajući da odvoji dete od neznanca – to nije tvoj tata. Oprostite gospodine, nemamo nikakve vesti o mom mužu Jovanu, Milanovom ocu, već dve godine. Mnogo nam nedostaje, pa morate razumeti ako Vam je prišao, mora da ste ga nekim gestom podsetili na oca. Hodi zlato moje – povuče snažnije rukom dete i povede ga od nepoznatog – hodi u kuću. Oprostite još jednom gospodine“ – reče žena ponovo pogledavši u Johana. Učini joj se da za trenutak u njegovim očima ugleda suzu i oseti trnce koji joj prostrujaše telom, kao da je i njoj nešto govorilo o Jovanovom prisustvu u pojavi ovog stranca. No, znala je da ga prvi put vidi iako joj se ponovo, samo za trenutak, učini, da je prepoznala blagost svog supruga u očima ovog čoveka.

Johan je još nekoliko trenutaka stajao, držeći se rukama za bodljikavu žicu. Nije ni osetio da ga je jedna žičana bodlja ubola i da krvvari. Izvadi maramicu, stavi je na mesto uboda kako bi zaustavio krv i krenu ka stražaru koji je čuvao imanje da se raspita o uslovima života ove porodice. Od stražara je saznao da ukućani imanje napuštaju samo pod oružanom pratnjom KFOR-a, jer su ih Albanci do sada napadali

nekoliko puta, i da postoje još dva stražara koja paze na imanje. Ove dodatne straže su postavljene posle teške krađe koja se dogodila pre godinu dana. To je bilo vreme kada je većina Srba napustila Kosovo i Metohiju, zbog bezakonja koje je tada zavladao. Kako je KFOR preuzeo svu vlast na Kosovu, jer se srpska vojska i policija povukla, Albanci su krenuli u masovnu pljačku srpske imovine koju niko nije sprečavao. Ubistva Srba, neka su se čak dogodila naočigled vojnika, bila su normalna pojava, tako da se za pljačke niko od vlasti nije čak ni zanimao. Iako je njihovo dvorište zatvoreno ogradom i kapijama i čuvaju ga dva kera, pod okriljem noći nepoznata lica srušila su zadnji zid štale, onaj do ulice, i natovarila na kamion svu krupnu stoku koju su tu zatekli. Ovo nije bila samo krađa već i poruka Srbima iz tog sela da napuste Kosovo. Mnogi od njih su, nakon neprestanih incidenata i pritisaka na njih, to i uradili, tako da je u ovom delu sela njihova kuća bila jedina čiji su ukućani tu ostali i dalje da žive. Ali, pod danonoćnim obezbeđenjem KFOR-a.

Dok je razgovarao sa stražarom Johan primeti kako ga ona starica, koju je takođe sanjao, znatiželjno gleda. Sitna i krha stajala je na sredini dvorišta, rukama podbočenim o bokove i posmatrala Johana pravo u oči. Sve je na njoj bilo crno i to crnilo kao da je još više smanjilo. Čak joj je i lice, uokvireno crnom maramom, bilo crno. Jedino su joj oči blistale, možda baš zbog toga što je u Johanu nešto prepoznala. Rukom ga pozva da joj priđe. Johan se odvoji od stražara i polako dođe do starice. Gruba, čvornovata ruka podiže se ka Johanovom licu i pomilova ga po obrazu. Kao da je osenio dodir anđela na svom licu. Srce mu je ludački kucalo dok ga je starica milovala. Primeti u njenim očima suze, dok mu je govorila nešto nerazumljivo:

„Oprosti ludoj starici, ali me je nešto nateralo da te pomilujem. Oprosti...” – zagrcnu se od plača i spusti pogled skrivajući lice rukama. Johan je privi pa grudi milujući je po kosi. I njemu krenuše suze.

Starac, koji je sedeo ispod oraha i pušio, zapanjeno je gledao šta se dešava. Zapitao se šta je to u ovom neznancu koji je iznenada banuo u njihovo dvorište. „Moja žena plače u njegovom naručju, moj unuk ga drži za ruku i ne želi da se odvoji od njega. Bože, šta se to dešava” – pomisli starac, uvlačeći duvanski dim. Ustade i krenu ka neznancu da ga pozove da popiju rakiju. Stražar prevede Johanu da ga domaćin poziva u kuću na čašicu rakije, da je takav običaj i red ovde, i da to Johan treba da ispoštuje. Johan se zahvali na pozivu i krenu sa domaćinom da sednu za sto ispod oraha. Starac mu pokaza stolicu na koju će da sedne i ode da donese čašicu za gosta, kako bi mu sipao rakiju. Kada se vratio do

stola i pogledao ka Johanu ispade mu sve iz ruke i čovek se stropošta na zemlju. Svi pritrčaše ka njemu da ga pridignu, snajka otrča da donese šećer i vodu. Nakon toga starac dođe sebi. Još uvek je ležao na zemlji, sa glavom u krilu starice, a rukama se držao za unuka i snaju koji su klečali sa strane. Stražar i Johan su zabrinuto gledali šta se dešava. Starac nešto reče i svi pogledaše u Johana. On se uplašeno okrenu stražaru koji mu prevede šta je starac rekao:

„Kaže da se onesvestio kada Vas je video kako sedite za stolom, sa podignutom desnom nogom na prečki stolice, rukom obujmljenom oko kolena n glavom naslonjenoj na njega“.

„Izvinjavam se, molim Vas prevedite mu to, na mojoj nekulturi, ali mora da sam to nesvesno uradio“.

„Nije reč o nekulturi gospodine, već kako ste sedeli. Upravo na takav način je sedeo njegov pokojni sin, na istoj toj stolici. Kada je prišao stolu i video Vas da tako sedite, pomislio je da vidi svog sipa i onesvestio se.“

Johan je shvatio o čemu se radi, ali to nije mogao, niti smeo, da im kaže. Nije znao da su i oni shvatili, ali nisu smeli da poveruju. Kada je Johan krenuo put Prištine svi ukućani su izašli da ga isprate do kola. Dugo vremena su mu mahali kada je krenuo. Johan nije znao da je ovo poslednji put da ih vidi sve zajedno.

Nekoliko dana posle ove posete selu narednik ga je obavestio da su nepoznata lica otela starca i staricu na putu za pijac. Njihova izmasakrirana tela, bačena u kanal pored puta, pronašli su slučajni prolaznici iste večeri. Johan je odlučio da prisustvuje sahrani koja je bila zakazana za dva dana. Sahrani je prisustvovao veliki broj Srba iz okoline. Nakon opela pogrebna povorka je krenula ka groblju. Johan nije mogao poverovati svojim očima šta vidi kada su tamo stigli. Polomljene mermerne ploče nadgrobnih spomenika bile su razasute po celom groblju. Na njima se videlo da su lomljene udarcima krampova, tako da se ne mogu popraviti. Na Johanovo pitanje šta se ovde dogodilo jedan stariji seljak mu objasni da je ovo još jedna od poruka Srbima da se ne vraćaju na Kosovo i da ovde nisu dobrodošli. Reče i da su u nekim selima srpska groblja preorana, a kosti stradalnika razbacane po okolnim njivama. Plač i lelek odjekivao je grobljem i širio se celim Kosovom. Kao poziv Bogu u pomoć, kao vapaj ljudi koje dva puta ubijaju.

„Šta su im mrtvi krivi? – pomisli Johan gledajući razrovane grobove. Stotinak metara dalje, na drugom kraju groblja, mlađi Albanac je čuvao bivolice. Videvši da ga Johan posmatra, misleći da je Srbin, mladi

Albanac mu pokaza podignuta dva prsta u znaku slova V, kao znak pobjede.

Vozili su se džipom, putevima prepunih rupa, Severnom Albanijom. Odredište kome se Johan uputio bilo je selo Ribe, čiji je naziv video na putokaznoj tabli u snu. Vlastima u Albaniji najavljen je njihov dolazak i obrazloženje da je u pitanju ekološka misija jednog nemačkog udruženja koje bi uložilo veliki novac u taj projekat. Na usluzi im je bio i tumač, prevodilac za albanski i nemački jezik koga su im dodelili kao pomoć u realizaciji ovog projekta. Johan je prevodiocu objasnio da želi da obiđe više sela u Albaniji kako bi se upoznao sa konfiguracijom terena i da su odlučili da počnu od sela Ribe (Rripe) jer su im organizatori smeštaj rezervisali u istoimenom hotelu koji se nalazio nedaleko od tog mesta. Nakon dobro prospavane noći uputili su se ka selu. Johan je prevodiocu objasnio da će obići kuće koje se nalaze na samom rubu sela, kako bi ih meštani uputili gde je priroda u tom kraju nedirnutu. Nakon obilaska jednog kraja sela uputili su se ka drugom. Pred Johanovim očima ukazala se kuća čija je fasada bila obojena u žuto. Srce mu zaigra i neki strah poče da ga obuzima, koji je, kako je prilazio kući, svakim korakom postajao sve veći i veći. Dok su se uzbrdo peli ka kući Johan primeti da se iza kuće nalaze štala i pomoćni objekti. Levo od ulaza, sa južne strane kuće nalazila se velika kamara đubreta, visine tri metra. Ljubazni domaćini dočekali su ih sa radošću kada su čuli da će se ulagati novac u ekonomski razvoj njihovog kraja i da će pojedini meštani dobiti posao. Pozvali su ih da uđu u kuću koja je imala dva ulaza. Ušli su na ulaz sa severne strane kuće i obreli se u kuhinji. Johan je prvo primetio da je pod od betona i da je ofarban u crnu boju. Sa desne strane kuhinje bio je kauč na koji su seli. Johan je pogledao po prostoriji i primetio kamin, sto na kome je stajao televizor i još jedan kauč u suprotnom kraju kuhinje. Međutim, bio je smiren i nije osećao nikakav strah, što je govorilo da njegov donor nije bio zatočen u ovoj prostoriji. Nakon dužeg razgovora Johan je zamolio domaćina, starca od 70-ak godina da ih neko od ukućana povede u obilazak okoline, kako bi on mogao da snimi prirodu. Izvadio je kameru iz kola i neprimetno je uključio, držeći je spuštenu ka zemlji. Stajao je kraj one gomile đubreta, koju je neprimetno snimao, zagledan u padinu koja se

strmo spuštala. Rukom je pomerao zum na kameri u svim pravcima nadajući se da će uspeti dobro da snimi sav otpad koji se nalazio na đubrištu, jer nije gledao kroz objektiv kamere. Đubrište mu je bilo zanimljivo jer je na njemu primetio prazne špriceve za injekcije. Uporno gledajući u suprotnom pravcu, obišao je oko cele gomile, snimivši je iz više uglova. Nakon toga krenuli su put obližnjeg brda, na kome je starac čuvao ovce, gde im je ovaj pokazao teren. U tom obilasku, koji je trajao četiri sata Johan je primetio i dva seoska groblja. Vrativši se nazad domaćini su ih ponudili ručkom koji im je prijao nakon naporne šetnje. Mlađi ukućanin je govorio nemački i objasnio je Johanu da je izvesno vreme radio u Nemačkoj kao pomoćni radnik. Johan je nakon ručka zamolio domaćina da mu pokaže kuću, kako bi se upoznao sa seoskim načinom života i uslovima u kojima žive. Prilikom ulaska u kuću, sa južne strane Johanu je zaigralo srce. Prošao je kroz ona ista vrata kroz koja i Jovan. U sobi sa leve strane od ulaza, u kojoj je bio zatočen, sada se nalazila samo mašina za šivenje. Ulazeći u prostoriju sa desne strane Johanu je pozlilo, toliko da umalo nije pao u nesvest. Ugledao je sliku onog doktora, sa kukastim nosom, kako drži srce na krvavim rukama podignutim u vis. Srce je još kucalo. To je bila poslednja slika koju je Jovan video. Ukućani pritrčase Johanu donevši mu vode i kocku šećera. On istetura iz prostorije i nasloni se na zid kuće dišući ubrzano. Izvinio se domaćinima, rekavši da se još nije prilagodio ovako svežem vazduhu, kao i da je još uvek umoran od puta. Nakon toga nastavili su razgovor o budućem projektu, sedeći za stolom u kuhinji. Dok je razgovarao sa onim starim čovekom o realizaciji projekta. Johan se odjednom, kao da se nečeg setio, okrenu ka mladiću koji je sedeo s njegove desne strane i zapita:

„Molim Vas, da li znate, koji je odavde najkraći put do Italije...?“

„Pa, mi smo išli na aerodrom...“ – mladić prekide odgovor na Johanovo pitanje jer ga prostreli besni pogled onog starca na Johanovo pominjanje Italije, tako da momentalno začuta.

„...Mislim, koji je najjeftiniji način transporta proizvoda, jer imamo nameru da izvozimo za Italiju? – nastavi Johan, praveći se kao da nije čuo mladićev početak odgovora – Troškovi transporta su nam bitna stavka u kalkulaciji cene pa me zanima kojim putem da transportujemo naše proizvode?“

„Mi ne znamo gospodine, jer slabo putujemo. Moraćete da pitate o tome nekoga u varoši“ – odgovori mladić.

„U svakom slučaju hvala“ – reče Johan obraćajući se mladiću, zatim okrete glavu ka starcu i zahvali mu se na gostoprimstvu. Kada tumač

prevede njegove reči zahvalnosti Johan ustade od stola i pruži ruku starcu da se pozdravi. Sada je bio siguran da će morati nekako da pokuša da nabavi spiskove putnika za Italiju, jer ukoliko na njima pronade ime i prezime nekog od ovih ukućana znaće da su njegove snovi tačni. U nemačkoj ambasadi rekli su mu da će pokušati da dođu do traženih spiskova, ali nezvaničnim putem, tako da su Johana uputili pa određenog čoveka kome se Johan i obratio. Nakon tri dana držao je spisak svih putnika sa tog aerodroma za Italiju, u traženom periodu od dve godine. Na njegovu sreću iz ovih krajeva je malo ljudi putovalo avionom tako da spisak koji je dobio nije bio ogroman kako je očekivao i koliko ga je platio. Ubrzo je pronašao ono što je tražio. Mladić iz one kuće koju je Johan posetio putovao je nekoliko puta za Italiju. Dovoljno da Johan angažuje doušnika, koji mu je doneo spisak putnika sa aerodroma, za dobijanje informacije o švercu ljudima koji se obavljao iz Albanije za Italiju. Nakon nekoliko dana Johan je sa zaprepašćenjem čitao izveštaj koji je dobio. Preko 12.000 dece iz Albanije prodato je u Italiji, većinu od te dece prodali su roditelji. Kada su uspostavljeni kanali šverca počela je i trgovina dečjim organima. Italijanski gliseri, vredni oko milion evra, dužine 12 metara, prelazili su Jadran za dva sata. Bili su neuhvatljivi za policijske glisere koji su bili duplo sporiji. Deca, a kasnije i organi, prevoženi su iz Albanije za Italiju bez ikakvih problema ili opasnosti po švercere. Rat koji je nastupio na prostorima bivše Jugoslavije doprineo je proširenju kriminalnih delatnosti, tako da su gliseri koji su isključivo služili za šverc cigareta iz Crne Gore u Italiju, sada počeli da prevoze i ljudske organe. Kako se rat zahuktavao tako se povećavao i broj prelazaka ovih glisera koji su sada prevozili organe zarobljenih ili tek ubijenih ljudi, u specijalnim kontejnerima. Ratna dejstva na Kosovu i bombardovanje Jugoslavije toliko su pospešile trgovinu ljudskim organima da se u Italiji otvorilo mnogo privremenih, mobilnih hirurških bolnica koje su se stalno premeštale. Neke od njih bile su i na brodovima. Tako je Kosovo postalo glavna magistrala za trgovinu ljudskim organima. Jedna od ključnih deonica te magistrale bio je „drenički potez“ koji je obuhvatao Prizren, Klinu i Istok. Albanci sa tog područja saradivali su sa klanom Beriša iz Albanije, koji je najuticajniji klan u Albaniji i čak kontroliše deo teritorije Metohije. Johanu zaigra srce kada je pročitao „drenički potez“ jer je znao da je Jovan bio tamničen u improvizovanom zatvoru, koji se nalazio u selu Likovac kod Srbice, baš u oblasti Drenice. Odlučio je da je njegova potraga u Albaniji završena. Čekala ga je Drenica.

Drenica, Kosovo“ – te pojmove je Johan ukucao na internetskom pretraživaču kako bi se upoznao sa mestom u koje ide. Podaci koje je dobio bili su veoma interesantni. Drenica se prvi put pominje 1413, kada je Đorđe Branković, s majkom Marom i braćom Đurđem i Lazarem, poklopio selo Dobroševce manastiru Sv. Pavla u Sv. Gori. Većinu stanovništva čine poznati drenički Arnauti, koji su znatnim delom srpskog porekla. Mnogi Arnauti imaju srpska prezimena i znali su za svoje krsno ime. U svakom dreničkom selu ima razvalina srpskih crkava, a Arnauti su čuvali groblja svojih predaka iz, vremena, kad su bili pravoslavni Srbi i znali su za zapise u dubovima od ranijih krstonoša. Topografska nomenklatura i mnogi etnografski nazivi još su ostali srpski. Pored većine arnauta ima u Drenici i Arbanasa, doseljenih iz Malesije i od Gaša. Malisori su se doselili kao katolici, pa su se tek ovde poturčili. U Lauši ima doseljenika od Vasojevića, pz Crne Gore, koji su ovde primili islam, kao i drugi, i zatim se poarbanašili. Iz Drenice je znatan broj pravoslavnih Srba izbegao, neki početkom 20, veka, a neki početkom 18, veka i još ranije. Bežali su od arnautskih nasilja i da se ne bi turčili. Glavno naselje Drenice je Lauša, sedište sreza dreničkog. Srbica. U Drenici je posle Prvog svetskog rata vladala anarhija, zbog mnogih arnautskih kačaka, ali je ona, posle pogibije njihovog vođe Azema Bejte u Galici 1924, i njegove pratilje Šote Galice, presečena. U Drenici je 1944, ubijen i Šaban Poluža, koji je takođe ratovao protiv Srba. Adem Jašari je bio osnivač i vođa albanske vojne organizacije OVK, koja je, kada je osnovana i na početku svog delovanja, proglašena terorističkom, ali se kasnije, kada su se njeni interesi poklopili sa interesima moćnih zemalja, to prikrilo. Srpske snage bezbednosti su ga likvidirale u njegovoj kući u Drenici zajedno sa 66 pripadnika OVK.

Johan je, nakon pročitanih podataka, stekao utisak da je Drenica, u koju je imao nameru da ide, bila simbol albanskog otpora protiv Srba i njihove države. Takođe je uvideo da su taj otpor pratile pljačke i ubijanja civila, kao i da nije pronašao nijedan podatak da su se Albanci direktno suprotstavili Srbima, već da su ih ubijali, otimali i pljačkali, uglavnom iz

zaseda i krijući pod okriljem noći. Primetio je i da se ništa nije promenilo do danas jer su i sada emitovane vesti o ubistvu Srba iz zaseda i mnogobrojnim otmicama. To je dalo povoda da se Johan zapita koliko je bezbedno da se sam zaputi tamo, u predeo koji ne poznaje i o kome je čitao da je opasan po putnike. Zato se obratio naredniku zaduženom za njegovu bezbednost. Kad je ovaj čuo da baron želi da ide u Drenicu zaprepastio se. Pokušao je da mu objasni koliko je opasno uputiti se u taj predeo, predočio mu je i činjenicu da čak ni KFOR pe sme da zalazi u pojedine delove te oblasti. Međutim, baron je bio uporan u svojoj nameri da obiđe selo Likovac. Nije želeo da kaže razlog naredniku ali je ovaj uvideo da će morati da se povinuje baronovoj želji i odlučio je da preko svojih veza obezbedi albansku pratnju za taj put, jer jedino sa njima mogu biti sigurni. Johan i narednik našli su se u hotelu „Grand“, sutradan ujutru, i odatle se uputili u zgradu u kojoj su se nalazili bivši zvaničnici OVK. Usput je narednik objasnio baronu kako idu na nezvanični sastanak, kod jednog njegovog albanskog kolege obaveštajca, koji je bio upoznat sa stanjem na terenu oko Drenice, ali da mu nije rekao razlog zbog koga dolaze kod njega. Portir ih je uputio na treći sprat gde se nalazila kancelarija Ramiza kod koga su se uputili. Dočekao ih je oniči čovek koji se srdačno pozdravio sa narednikom kao da su stari znanci. Narednik je objasnio baronu da se on i Ramiz sada prvi put vide, ali, da su se tokom rata često puta čuli radio vezom, jer su Albanci NATO-u javljali položaje srpskih snaga, kako bi ih ovi bombardovali. Rekoše mu i da je BND (nemačka obaveštajna služba) dosta pomagala OVK. Razgovor se nastavio u veličanju, od strane Ramiza, uloge OVK i njene herojske borbe, i pokazivanju ratnih fotografija na kojima su bili naoružani pripadnici OVK koji poziraju za snimanje. Narednik je nekoliko puta pokušao da kaže razlog zbog koga su došli ali ga je Ramiz stalno prekidao svojim hvalisanjem. Nekoliko puta tokom njihovog razgovora iz susedne kancelarije se čula vika nekog čoveka. Baron se svaki put okrenuo u pravcu toga glasa, tako da je Ramiz to primetio i izvinio im se rečima da mu je žao što slušaju galamu, ali da on ne može da je prekine jer to više Sabit, šef ŠIK (tajna služba OVK) koji mu je bio nadređen.

„Nema nikakvih problema“ – reče narednik i pogleda u barona koji na njegovo iznenađenje reče.

„Gospodine Ramiz, drago mi je bilo da sam Vas upoznao. Narednik je izrazio želju da Vas vidi, ali sada stvarno moramo da krenemo jer nas dvojica imamo mnogo obaveza“.

Začuđeni pogled narednika govorio je kako mu nije jasno o čemu se

radi, ali, ipak ustade kada i baron. Pozdraviše se sa Ramizom i izađoše iz kancelarije. Narednik upitno pogleda u barona očekujući objašnjenje.

„Naredniče, molim Vas da me ne pitate ništa, samo me poslušajte šta Vam kažem. Sve ću Vam objasniti kasnije. Vratite se kod Ramiza i zamolite ga da pođe s Vama kod njegovog šefa, kako biste ga pozdravili i izjavili Vaše divljenje prema njihovoj borbi. Molim Vas da to uradite, to mi je veoma važno. Ja ću Vas sačekati ovde u hodniku“.

Narednik se vrati u Ramizovu kancelariju i nakon nekoliko trenutaka izađe zajedno sa njim. Ramiz bojažljivo zakuca na vrata susedne kancelarije i nakon dobijene dozvole uđe u nju, zajedno sa narednikom. Johan je slušao njihov razgovor koji se odvijao na tečnom nemačkom jeziku kojim se i Sabit izvrsno služio. Nakon par minuta Ramiz i narednik izađoše. Sabit ih je ispratio do vrata zadovoljan što je nemački narednik došao da ga pozdravi. Johana nije mogao videti jer je on već napustio zgradu. Narednik ga pronađe pred ulazom i zapita zbog čega se predomislio u vezi njegovog puta u Drenicu.

„Naredniče, hajdemo do moje sobe u hotelu i tamo ću Vam sve objasniti“.

Kako je Johan stekao veliko poverenje u narednika odlučio je da mu ispriča sve šta mu se dogodilo u Rimu i zašto je došao na Kosovo. Narednik ga je slušao razgoračenih očiju ne mogavši da veruje šta mu baron priča. Pogotovo ne o snovima koji su izgledali kao java i objašnjavali događaje iz prethodnog života donora srca, a koje je Johan sanjao. Saslušavši baronovu priču narednik ga upita:

„Sve sam razumeo gospodine barone, jedino mi nije jasno zašto ste danas odustali, onako odjednom, od puta u Drenicu, a neposredno pre toga ste insistirali na tome i kazali da morate otići u to selo Likovac, u kome su, kako sam sada shvatio, držali Vašeg donora zarobljenog?“.

„Zbog toga što sam shvatio da ne smem ići u Drenicu sa ovim ljudima iz OVK. Naredniče, danas sam se uverio da je čovek koji me je oteo, i držao kao taoca u Rimu, upravo ovaj Sabit. Njega su zvali Veliki šef, taj glas nikada neću moći da zaboravim. Posumnjao sam da je on, kada sam ga čuo kako viče na albanskom, ali kada sam ga čuo kako sa Vama razgovara na nemačkom uverio sam se 100 posto. Siguran sam da me je on držao zarobljenog u onom podrumu“ – uzbuđenim glasom govorio je baron, sada već zajapurenog lica.

„Ovaj Sabit, kod koga ste me zamolili da uđem sa Ramizom i da ga pozdravim?“

„Da, naredniče, upravo on. To je moj otmičar, to je čovek kome sam platio otkup. To je taj ubica koji trguje ljudskim organima. Vidite šta je

sudbina. Istraga oko otmice mene i Hansa, u Rimu, nije se pomerila s mesta. Policajci jedino pretpostavljaju da je neko, dok smo bili na recepciji hotela, čuo da uzimamo najskuplji apartman i da je to dojavio otmičarima. A ja ovde, na Kosovu, saznajem ko nas je oteo zahvaljujući pukom slučaju. I mojim snovima“.

Narednik još nije mogao da poveruje u baronove reči da su ga oteli bivši borci OVK. Zato je počeo da govori, kao da se pravda, kako njegovo prijateljstvo sa Ramizom nije prisno, da su tokom rata sarađivali samo putem sredstava veze, kojima su Ramizovi ljudi javljali NATO-u položaj srpskih snaga i ta su mesta kasnije bombardovana. Narednik je rekao da je Ramiza upoznao tek posle potpisivanja primirja NATO-a s Jugoslavijom, kada su se pripadnici OVK javno pokazali jer su se do tada krili, da oni i nisu ratovali protiv Jugoslavije, već je za njih taj prljavi deo posla odradila međunarodna zajednica. OVK je samo vršila osmatranja, izviđanja i javljanja, kao i pojedine diverzantske akcije u kojima su uglavnom stradali civili.

„Gde li im je vojnička čast – zapita se naglas narednik, pa onda nastavi odgovarajući samom sebi – U stvari, pa oni i nisu profesionalni vojnici, Albanci nisu ni imali svoju vojsku već gerilske jedinice. Imali smo mi informacije o masovnim kriminalnim delatnostima na Kosovu, ali nisam verovao pričama da su čelnici kosovske vlasti umešane u to. Mislio sam da je to vid političke borbe gde su tim optužbama želeli da diskredituju svoje političke protivnike. Posle ovih informacija koje ste mi dali plašim se ogromnog oružja koje imaju u svojim rukama. I protiv koga će ga upotrebiti. Šta ako je cela politička struktura umešana u takve prljave rabote, kad se takav visoki funkcioner bavio kriminalom?“

„Za političare ne znam, dragi moj naredniče, ali za ovog Sabita sam siguran. On će morati da odgovara za Jovanovo ubistvo i moje kidnapovanje. To je čovek koji je ubio ko zna koliko civila, Srba i Albanaca, i on ne može proći bez zaslužene kazne. Makar to ja lično organizovao“.

„Ali, barone, to je i čovek koji Vam je spasao život. Da nije bilo njega vi biste danas bili mrtvi.“

Ove reči odjeknuše kao šamar upućen Johanu. Odjednom prekide s pričom, ova konstatacija narednika preseče njegove misli kao sekirom i on začuta. Dugo vremena se te noći obrtao po krevetu pokušavajući da zaspi.

Probudio se, tog jutra, kasnije nego obično, čak je i preskočio doručak. U stvari probudili su ga s recepcije hotela najavljujući dolazak narednika u njegovu sobu. Otvorio je vrata i zamolio narednika da ga sačeka u restoranu dok se ne umije i obuče. Nakon petnaestak minuta sišao je u restoran.

„Dobro jutro gospodine barone“ – narednik ustade sa stolice da ga pozdravi.

„Dobro jutro, gospodine naredniče, molim Vas – Johan mu priđe bliže pružajući ruku i prošaputa – nemojte me oslovljavati na javnom mestu titulom, ja sam ipak ovde samo običan reporter – kroz smeh nastavi – Da li ste doručkovali naredniče?“ – zapita ga Johan.

„To sam obavio rano jutros, znate nas vojnike, mi sve radimo tačno na vreme. Zašto ste mi sinoć ostavili poruku da ujutru dođem u hotel, gospodine Johane?“ – znatiželjno upita narednik.

„Imam još jednu molbu za Vas – odgovori Johan vadeći nešto iz torbice sa dokumentima koju je nosio uz sebe – pogledajte ovaj SB, na njemu se nalazi materijal snimljen prilikom moje posete Albaniji i kući u kojoj je moj donor bio zatočen. Najviše me zanimaju snimci đubrišta, ako Vaša služba može da ih uveća do maksimuma, i uradi fotografije na kojima se vide predmeti neobični za jedno seosko domaćinstvo. Ukoliko nađete nešto zanimljivo molim Vas da snimke ponesete na naš sledeći sastanak, i ako je moguće povedete i vojnog forenzičara kako bih mu postavio neka pitanja. Videli ste da je sve što sam do sada sanjao tačno, tako da mislim da mogu da dam određena obaveštenja za buduću istragu o trgovini ljudskim organima, ako se ona ikada sprovede. Znam šta se meni dešavalo u Rimu, a znam, to sa sigurnošću mogu da tvrdim, za kuću u Drenici, u kojoj je moj donor bio zatočen i žutu kuću u Albaniji. Nažalost, put u Drenicu više nema smisla. Pogotovo ne sa ljudima od kojih su neki možda moji otmičari i koji još mogu i da me prepoznaju. Znae naredniče, mnogo sam razmišljao o Vašoj konstataciji da mi je taj Sabit spasao život. U neku ruku to i jeste tačno, ali, on bi mi ga i oduzeo, da nisam platio otkupninu. Možda bi i moji organi nakon toga završili u telu nekog čoveka, ali se ne može reći da me je Sabit

spasao. On jednostavno trguje ljudskom nesrećom. Sigurno bih ga tužio da imam neke opipljive dokaze, ali šta imam, moja reč protiv njegove. A možda je on tim novcem i izgradio buduću nezavisnost ove države. Šta ako ova buduća država, i sami znate da se Albanci pripremaju da proglase Republiku Kosovo, počiva i na trgovini ljudskim organima“.

„Ne samo na tome, dragi Johane, po našim saznanjima i na ucenama, iznudama, na švercu goriva, trgovini oružjem i najviše drogom – narednik zastade sa pričom i pogleda unaokolo po praznim hotelskim stolovima ne bi li primetio da li neko sluša njihov razgovor, bez obzira na to što pričaju na nemačkom jeziku – morate znati da OVK nije raspuštena kako Albanci govore, oni su i dalje ozbiljna vojna sila, samo sada deluju kao KSxIK, tajna i ilegalna vojna organizacija kosovskih Albanaca. Jedno od njihovi sedišta je upravo ovde u Grand hotelu – sada već bojažljivim glasom nastavi narednik – njeni članovi su veliki kriminalci i bave se upravo onim što sam Vam naveo. Takođe, direktno su odgovorni aktuelnom političkom vrhu Kosova, tako da nije bezbedno o tome ovde pričati. Pogotovu što svi njihovi politički protivnici bivaju ubijeni. I oni zatvori u Albaniji, smešteni po kućama, u jednom od njih ste i bili, stvoreni su bili za pristalice Ibrahima Rugove koje su tamo odvodili, kao i za članove FARK-a, njegove vojske. Kasnije su im ti isti zatvori poslužili za tamničenje Srba. Što je najvažnije ogromno oružje se još uvek nalazi u rukama Albanaca. Mi smo izveli, mislim na NATO, nekoliko neuspešnih akcija prikupljanja oružja, i to uglavnom kod građana srpske nacionalnosti, po prijavi Albanaca. Nismo naišli na veće količine oružja jer su izgleda to malo što imaju i sakrili. U albanska sela nismo smeli ni da ulazimo plašeći se incidenata jer su isprovocirali sukobe pri samom pomenu na pretres kuća. Kod Albanaca koji žive u selima, još važe plemenski zakoni i smatraju uvredom kada im se nepozvan uđe u kuću jer njihove žene, po tom zakonu, ne sme stranac da vidi. Tako da albanske kuće nismo ni pretresali, jedino neke gde smo imali sigurne dokaze da se nalazi veća količina oružja i municije. Te informacije smo i dobijali od Albanaca koji su bili protivnici te kuće. Nedugo posle naše zaplene oružja članovi te porodice bili su ubijeni jer su bili bespomoćni bez oružja. Nego, zanima me gospodine barone, hoćete li predati krivičnu prijavu protiv Sabita?“

„Na osnovu kojih dokaza gospodine naredniče, znate i sami da bi bila moja reč protiv njegove, a to u ovom slučaju ne vredi ništa. Zamoliću Vas da mi pomognete, kontaktiraću ambasadu, ako treba i BND, da mi pomognu oko ovog slučaja, koji se lično tiče mene. Želim da se Sabit prati i da se otkrije neki drugi razlog zbog kojeg se može

uhapsiti. Verujte mi da sam siguran da on postoji. Neću žaliti, ni vremena ni novca, za tako nešto. Pošto sam ovde u hotelu prijavljen kao reporter možda je vreme da preuzmem tu ulogu i da napravim malo novinarskih priloga, na temu imovine bivših pripadnika OVK“ – smejući se reče naredniku.

„Možete gospodine barone, ali samo pod uslovom da ja budem fotoreporter“ – veoma ozbiljnim glasom konstatova narednik. Prečutao je Johanu da je nekoliko albanskih novinara ubijeno, kada su objavili vesti o saradnji pojedinih političara, bivših komandanata OVK, sa kriminalnim grupama.

Forezičara i narednika Johan je, u dogovoreno vreme, sačekao u svojoj hotelskoj sobi. Nakon kurtoaznog razgovora narednik je izvadio uvećane fotografije đubrišta i otkucan spisak predmeta koji su se videli na filmu koji im je Johan dostavio, a bili su zanimljivi za njegovu istragu. Baron pažljivo pregleda fotografije i nakon toga pročita spisak predmeta na kome se, između ostalog, nalazilo i: četiri plastična IV (intravenozna) kontejnera, špricevi, kutije za lekove i prazne boce tranxena, chloraphenicola, 250 mg cinarizina 25 mg buscopeana 10 mg, delovi materijala hirurškog ogrtača i opreme, futrola za pištolj, špricevi i prazne boce, lekovi i tablete.

„Čudne stvari za jedno seosko đubrište“ – prokomentarisao je naglas Johan.

„Ne samo čudne gospodine barone, već se pojedini predmeti sa spiska koriste isključivo u hirurškim salama, pitam se odakle to na jednom seoskom đubrištu? Izgleda da je Vaš san bio istinit u svakom deliću. Šta predlažete da sada uradimo?“

„Mi ništa, ali ću predati podatke koje imam nadležnim vojnim službama. Mislim da će ih nekada sigurno upotrebiti – osmehujući se reče baron gledajući u forezičara i zapita ga – Gospodine, kažite mi da li možete proveriti da li ima prisustva krvi u nekoj prostoriji, i da li je bitno vreme koje je proteklo od nekog događaja da bi se to ustanovilo.“

„Objasniću Vam gospodine Johan, postoji hemikalija koja se zove Luminol, ona je ekstremno senzitivna i detektuje čak i male količine krvi. Kada se poprska određena površina Luminolom, on reaguje sa perodoksidom aktivirajući hemoglobin, koga ima dosta u krvi. Na taj način Luminol navodi krv da sija pod plavom, ljubičastom svetlošću. Tada se mogu primetiti oblasti, fleke krvi koja se nalazi na tom mestu. Inače, ovo nije vidljivo golim okom, bez prisustva svetlosti. Ova ispitivanja se moraju izvršiti u mraku, mi već imamo specijalna svetla koja nam pomažu da u tim uslovima to možemo uspešno uraditi. Nije bitno od kada krv datira ali nam je važno da otprilike znamo koju oblast moramo proveriti jer su ispitivanja skupa.“

„Ne sekirajte se dragi moj, tačno ću Vam reći u kojim sobama ćete

izvršiti ispitivanja. Kuća koju ćete ispitati nalazi se 15 km jugozapadno od grada Burelja u Albaniji. Njene koordinate su Vam napisane ovde, a na poleđini se nalazi skica prostorija u kući.“

Forenzičar uze cedulju koju mu je dodao Johan, zbunjeno gledajući u njega. Pogleda papir na kome je pisalo GPS N41,32', 43-9 E 0,20,00',01. Okrenu poleđinu i ugleda precizan raspored prostorija. Na crtežu koji je gledao bilo je upisano tačno na kojim mestima, u samo dve sobe, treba tražiti ostatke krvi od improvizovanih ilegalnih hirurških operacija. Nije želeo dalje da pita Johana odakle mu svi ovi podaci, ali je znao da je sve sigurno tačno, čim je narednik garantovao za istinitost navoda ovog reportera. Takođe, nije mu bilo jasno da reporter ne iskoristi ovakvu vrstu informacije i objavi je, jer bi ona sigurno uticala na povećanje tiraža novina za koje radi. Ali, on već sigurno ima svoje razloge zbog kojih to ne želi da uradi.

Šta li mi sve ovo treba i čemu ovo putovanje?" – razmišljao je Johan posmatrajući prelepe predele kojima su prolazili. Odgovor na to nije znao, ali je bio siguran da mora da uradi ovo što radi. Setio se reči svoga pokojnog oca „Čoveka na akciju pokreću tri stvari, ambicija ili taština, zavisi kako ko gleda na to, strah od smrti i ljubav“.

„Da, voljeni oče – nastavi Johan svoj unutrašnji monolog, obraćajući se ocu – ali mene ne pokreće ništa od toga. Ambicija već odavno nemam, smatram da sam ostvaren čovek, uvideo sam vrednost života i zadovoljan sam onim što imam, strah od smrti sam prevazišao u periodu bolesti, ljubavi imam dovoljno i uverio sam se u to. Mene, na sve ovo što radim, pokreće nešto što ne mogu da objasnim. Ali, znam da mi srce daje naloge šta da učinim i kako da se ponašam. I moj mozak je saglasan sa tim. Sada više ne znam da li je Jovan spasao mene ili ja njega. U svakom slučaju završiću ovo što sam započeo“ – prekide svoje razmišljanje baron.

On je sa narednikom i jednim agentom BND, koji je bio Albanac i išao sa njima u svojstvu prevodioca, u vozilu sa natpisom PRESS, krenuo da obilazi Kosovo i Metohiju, to jest sela u kojima su živeli ili žive bivši komandanti OVK. Novinarske legitimacije ugledne nemačke pres agencije i IFJ (internacionalne federacije novinara) bile su garant da će biti sigurni na putu, jer se znalo da Albanci ne napadaju strane novinare, kako ne bi pokvarili medijsku sliku o sebi kao narodu žrtvi na Kosovu.

Prethodnog dana, narednik je u svojoj kancelariji Johanu pričao kako su Albanci, za razliku od Srba, shvatili značaj i uticaj inostranih medija, koje su obilato platili da izveštavaju u njihovu korist i time pridobili na svoju stranu svetsku javnost. Johan ga je pažljivo slušao o čemu priča. U jednom trenutku, videlo se po izrazu njegovog lica, narednik se nečega setio i obratio se Johanu:

„Možete li gospodine barone doći u ovu drugu sobu da Vam pokažem nešto?“

Kada uđoše u sobu Johan primeti nekoliko računara, projektor i

neke uređaje za koje nije znao za šta služe. Narednik ga zamoli da sedne u jednu od stolica i pusti mu jedan televizijski snimak. Na snimku se video reporter nemačke televizije kako intervjuiše ljude koji su na traktorima, kamionima, zaprežnim kolima i automobilima, u panici napuštali grad. Potpis na snimku govorio je da se radi o Prizrenu 1999, godine. Reporter se obratio jednom od Srba koji beže, čije je lice odavalo veliki strah, pitanjem „Zašto bežite?“.

Čovek je odgovorio i albanski prevodilac je preveo nemačkom reporteru njegov odgovor koji je ovaj plasirao u javnost.

„Šta ste videli i čuli iz ovog snimka gospodine barone“ upita ga narednik.

„Ne razumem pitanje, video sam da je KFOR ušao u Prizren, nakon povlačenja srpske vojske i policije, i da narod beži iz grada. I ovog našeg reportera kako pita jednog od Srba zašto beže glavom bez obzira“.

„I šta je taj Srbin odgovorio?“ – sa zagonetnim osmehom na licu upita narednik.

„Rekao je da beže jer ne smeju da sačekaju opravdanu osvetu Albanaca, zato što su im palili kuće, silovali žene i ubijali decu. Koliko vidim sada se kaje što su to radili, ali da je sada kasno za to“ – zbunjeno odgovori Johan ne znajući šta u stvari narednik želi da kaže.

„Vidite gospodine barone, šta znače mediji i koliki je njihov uticaj. Svet je ovim snimkom, koji su prenele sve televizijske stanice, saznao lično od jednog Srbina da su oni činili zločine i da sada zbog toga beže, plašeći se opravdane osvete. Istina je da je ovaj čovek rekao da beže zato što naoružani Albanci ubijaju redom nenaoružane civile i da niko tome ne staje na put. U susednom selu pobili su skoro 70% stanovnika. KFOR ne želi da ih zaustavi, i Albanci, u cilju etnički čistog Kosova, ubijaju nedužne kako bi ostale Srbe zastrašili i naterali ih da napuste Kosovo. Međutim, ovaj prevodilac, koji je očigledno plaćen za to, preveo je sve drugačije i to je ono što je svet čuo. Da li sada razumete o čemu govorim? Albanci mnogo polažu u svetske medije i zato ćemo sutra krenuti na put kao reporteri nemačkih medija.“

Tako se i dogodilo. U isto vreme angažovani su ljudi koji su neprimetno pratili Sabita. Plaćao ih je Johan, preko narednika, kome su bili i zaduženi da predaju izveštaje i informacije o tom praćenju. Johanova namera je bila da za to vreme, on i narednik kroz svoje reportaže, prikupе informacije o finansijskom stanju bivših vođa OVK. Zato su i govorili meštanima sela koja su obilazili da pišu o herojskoj borbi OVK, kako bi sa sebe otklonili i najmanju sumnju u pravi cilj njihove misije. Na taj način bila su im i sva vrata otvorena jer su Albanci

jedva čekali da pričaju o herojskoj borbi svojih članova porodica i sugrađana. Čak i vojnom prevodiocu nisu rekli o čemu se radi. Ovaj plan je Johanu prethodnog dana preporučio narednik, koji je imao informacije o velikom broju umrlica koje su se tih godina pojavljivala u albanskim novinama. U njima se veličala herojska borba ljudi koji nikada nisu pripadali bilo kakvoj vojnoj formaciji, čak su im na spomenike stavljali slike rođaka u uniformi OVK, kako bi se pokazalo da pripadaju junačkoj porodici. Narednik je u poverenju rekao Johanu kako imaju informacije da se OVK samostalno nije ni borio protiv srpskih snaga, jedino kad su ih združeni sa NATO snagama napadali. Jedine borbe koje su vodili bili su gerilski napadi iz šuma, koje su se ogleдалe u nekoliko ispaljenih granata i metaka, nakon čega su se borci OVK povlačili. Johan je razumeo o čemu narednik priča jer je i on imao prilike da se uveri, čitajući istoriju Kosova, da su Albanci bili uvek na strani srpskih neprijatelja. Pomagali su Turcima, Austrougarima, Italijanima i Nemcima, samo ako su ovi bili protiv Srba. Nije mu bilo jasno o kakvom herojstvu će pisati predstavljajući se kao reporter, ali je poslušao narednika i to je urodilo plodom. Svaka porodica sa kojom su razgovarali kazivala je o herojstvu njihovih ukućana. A bilo ih je mnogo jer su Johan i narednik dnevno obilazili po dva-tri sela. Na ulasku u svako selo tražili su od meštana, koga su zatekli na putu, da ih odvede do predstavnika sela kako bi sa njim napravili intervju. Nakon intervjua išli su zajedno u obilazak sela. Tačno se moglo odrediti da li neki od bivših čelnika OVK živi tu, jer su njihove kuće, jednom rečju, bile grandiozne. Samo za obilazak oko imanja jednog od vođa OVK, koje se nalazilo u njegovom selu kod Dečana, bilo im je potrebno pola sata. Celo imanje je bilo opasano betonskim zidom visine tri metra. Ulaz u kuću nisu im dozvolili sa obrazloženjem da se još izvode građevinski radovi i da je opasno po njihovu bezbednost. Johan je mogao iz daljine videti da se radi o pravom dvorcu, jer je zgrada bila sa velikim prizemljem, kao zajedničkom osnovom, sa kojeg su se izdizale dve trospratne kule. Takav objekat imao je sigurno više od 30 prostorija a njegova dosadašnja izgradnja koštala je preko milion evra. Ko zna koliko će još novca morati da se uloži da bi se sve završilo. Na Johanovo pitanje kako je vlasnik kuće stekao toliko bogatstvo svi meštani su ćutali. Jedan od njih, na rastanku sa Johanom, poverljivo mu je šapnuo da je pre rata taj čovek imao samo mali dućan. Johan je samo pretpostavio na čemu leže temelji takve kuće i celokupnog bogatstva. Situacija je svugde bila slična. Uglavnom su sve vođe OVK pre rata bile siromašne ili su pripadali srednjem sloju. Neki su od pastira postali generali i preko noći se

obogatili. Zato je Johan i želeo da prikupi informacije, da sazna na koji način su to uradili. Ne da bi se uverio da je njegovih pet miliona evra uloženu u neku od tih građevina, već da li njihovi temelji, kao i novog Kosova, počivaju na srcima, bubrezima, plućima... nevinih stradalnika.

Prilikom obilaska kosovskih sela, išli su redom po spisku koji je narednik napravio. Johan se prvi put u životu susreo sa velikim zidovima kojima je bila ograđena svaka kuća u selu. Bili su visine dva do tri metra i protezali su se oko celog imanja. Zbunila ga je činjenica da se iza tih zidova od blokova nalaze trošne kuće, poneke čak izgrađene od blata. Nije mogao da shvati da je više novca potrošeno za podizanje zidova nego za samu kuću. Bajram, prevodilac, objasnio je Johanu kada su se vraćali za Prištinu, da su zidovi izgrađeni zbog sigurnosti ukućana u slučaju napada, kao i da bi sakrili žene od radoznalih pogleda sa ulice. Baron je razumeo ovo za žene ali mu nije bilo jasno o kakvim napadima na kuću Bajram govori, pa ga upita:

„Od čijeg napada se, gospodine Bajrame, svi plaše. Koliko sam video u selu nema nijedne srpske kuće?“

„Nema gospodine Johane, ali Vi kao reporter morate znati neka običajna prava koja vladaju u mestima koja obilazite. Čudi me da se niste informisali pre dolaska na Kosovo?“ – sumnjičavo upita prevodilac.

„Gospodine Bajrame, ja nisam ratni izveštač, ovde sam došao da pišem o ekonomskim temama, ali kada mi je narednik rekao da je ekonomija Kosova vezana za lokalne moćnike, morao sam da se za to zainteresujem“ – odgovori Johan videvši da ne može da sakrije istinu od iskusnog agenta, pa mu reče bar deo nje.

„Običajna prava su na Kosovu jača od zakona. Po kanonu Leke Dukadžinija sprovodi se krvna osveta. Ukoliko je neki čovek ubio drugog njegova familija duguje krv porodici ubijenog. Oko za oko, zub za zub, život za život. Ta pravila još uvek ovde važe. Nikad se ne zna da li će pasti krv i zato postoje ovi zidovi. Nažalost taj zakon još nije iskorenjen, iako smo blizu ulaska u Evropsku uniju.“

„O kakvoj Evropi možete pričati sa takvim običajima“ – pomisli u sebi baron ali ne prokomentarisao ništa.

„Sigurno Vam je poznat slučaj o napadu u Dečanima na jednu porodicu od strane bivšeg komandanta OVK za Metohiju, ovog u čijem zamku smo bili danas. On je sa tridesetak svojih ljudi, naoružanih do zuba, napao na kuću svojih protivnika. Da nije bilo zida kojim je opasana kuća sigurno bi napad uspeo. Ovako su žrtve uspele da se odbrane i čak da rane vođu napadača.“ – nastavi Bajram priču, međutim

narednik ga prekide:

„Bajrame, nisi rekao Johanu kako su ga Amerikanci odmah prevezli u Bondstil na lečenje – narednik se okrenu baronu – zanimljivo je da čujete da su ga odatle prevezli kod nas, u Nemačku, u njihovu vojnu bazu „Ramštajn“. Mi se ne mešamo u njihov posao, ali Vam je jasno da iza njega, i celog njegovog pokreta, stoji CIA“.

U tom momentu stigoše u Prištinu i oprostiše se sa prevodiocem. Narednik reče Johanu da mogu razgovor nastaviti kod njega u sobi jer ima još zanimljivih detalja vezanih za slučaj o kome mu je pričao.

„Videli ste onaj zamak – nastavi razgovor narednik, kada se smestiše u Johanovoj hotelskoj sobi – dostojan bilo kog kralja. Moj veliki prijatelj, inače šef italijanskog kontingenta pri misiji UN, rekao mi je da se plaši kome ćemo ostaviti Kosovo kad odemo. Njegova saznanja iz Milana, gde je bio zamenik šefa policije i šef mobilnog tima, a prikupili su ih karabinjeri specijalne jedinice ROS-a, govore da pojedini kosovski Albanci kontrolišu trgovinu drogom u celoj Lombardiji, a samim tim i ceo kraj. Za mafijašku organizaciju veoma je važno da kontroliše celu oblast kojom prolaze putevi droge. Kako je Kosovo postalo velika raskrsnica tih puteva možete razumeti da oni jednostavno moraju da kontrolišu celo Kosovo, kojim prođe 80% celokupne proizvodnje droge iz Avganistana. Bili smo u Dečanima, videli ste da je to mesto od 5000 stanovnika, od kojih ne radi njih oko 80 posto. Kako objašnjavate da u takvom mestu, gde radi mali broj ljudi i uglavnom za platu od oko 100 evra mesečno, imate onoliko veliki broj banaka i hotela. Ko to koristi i da li Vam to, kao i meni, zaudara na pranje novca? Odakle tolika finansijska sredstva za onakve luksuzne kuće? Primetili ste automobile, pa onakve džipove retko možete videti čak i u Nemačkoj. Sve je to gospodine barone, ne u cilju nezavisnog Kosova, već kriminalnih organizacija. Razumem otkuda toliki strah kod mog italijanskog prijatelja Antonia, jer je on imao sva ova saznanja. Takođe, znate li koliko je novih džamija izgrađeno otkad su Srbi proterani sa Kosova? Govorim Vam ovo jer imamo podatke o povećanom broju islamskih integralista na ovom terenu. Upravo je ovaj vođa o kome pričamo, i koji je optužen pred međunarodnim sudom da je u jezero bacio preko trideset civila, imao jedinicu koja je terorističke napade počinjala usklikom Alahu Akbar (Bog je veliki). Antonio je izrazio sumnju da će Kosovo postati islamska država, i verujem da je bio u pravu.

„Nije mi jasno naredniče, ako NATO sve to zna, zašto ne reaguje i pohapsi sve te ljude?“

„Nemamo svedoke, mnogi od njih, koji su u početku pristajali na

saradnju su ubijeni. Posle tih ubistava niko više ne želi da bude svedok. Ubijani su čak i albanski policajci koji su vodili istrage u vezi trgovine drogom.“

„Da li ste pokušali da u te mafijaške grupe ubacite svoje ljude?“

„To je dobro pitanje, a odgovor na njega i objašnjava njihovo uspešno delovanje. Kako se Albanci još drže plemenskih zakona teško je infiltrirati agente u njihove grupe. Prvo, vode računa da su okruženi ljudima iz njihovog plemena što je nekada i uslov da neko bude primljen u grupu, drugo je znanje albanskog jezika, koji se razlikuje po krajevima iz kojih potiču, tako da odmah, po govoru znaju odakle je ko došao, i treće, ako neko i uspe da se ubaci kod njih daju mu za početak takve zadatke da odmah ogrezne u zločinu, na samom prijemu u klan. Traže od njih da izvrše neko ubistvo ili slično. Ako ovaj to odbije da uradi, ubijaju ga bez razmišljanja. Organizacija je tako dobro ustrojena i mi smo, jednostavno nemoćni da im se suprotstavimo. Ogroman problem je što imaju i veliku podršku u narodu, koji u njima ne vidi kriminalce, već heroje koji su se izborili za nezavisno Kosovo.“

„Ne znam šta će KFOR učiniti, ali ću ja završiti ovo što sam započeo“ – reče Johan i ustade dajući na znanje naredniku da je njihov današnji razgovor završen.

I mao sam veliku sreću što mi je sudbina poslala baš ovog čoveka“ – razmišljao je Johan gledajući u narednika koji je preturao po svojoj torbi. Setio se njegovih reči kojima je preporučio odakle da počnu sa istragom tri detektiva, sve bivši obaveštajci koji su radili na Kosovu, koje je baron unajmio i koji su došli iz Nemačke, sa ciljem da pronađu kompromitujuće dokaze protiv Sabita. „Gde je droga, tu je prostitucija. Gde je trgovina ljudima, tu je prostitucija. Gde su došli strani vojnici, tu je prostitucija. Znači u svim varijantama treba početi sa nadziranjem mesta gde su prostitutke. Takvih lokala na Kosovu ima preko stotinu, mišljenja sam da je dovoljno nadzirati samo ove u Prištini, i to samo par najelitnijih, što će ova trojica detektiva moći da urade. Lično Vam za njih garantujem, jer su to sve moje bivše kolege“.

Misli mu prekide energičan pokret narednika kojim je Johanu dodao poveću fasciklu sa beleškama i fotografijama, koje su detektivi prikupili prošle nedelje.

Kada Johan otvori fasciklu prvo što je ugledao bila je fotografija na kojoj se videla unutrašnjost luksuznog lokala, sa striptizetama u pozadini. Narednik priđe i sede do Johana kako bi mu objašnjavao šta se nalazi na fotografijama.

„Ovo je slikano u lokalima, koji je u vlasništvu Sabitovog brata. Oi je postavljen da upravlja ovim mestom samo zato što je pouzdan i što Sabit u njega ima neograničeno poverenje. Kao što i sami pretpostavljate sva imovina je Sabitova koja, pravno gledajući, pripada drugim ljudima. Ali, sve su to njegovi rođaci ili bivši saborci.“

Na sledećoj slici videla su se dva čoveka koji sede za kafanskim stolom u istom lokalima.

Narednik pokaza prstom na čoveka u levom uglu fotografije i nastavi:

„Ovo je Sabit, a ovaj desno je njegov brat Daut. Fotografisani su pre dva dana skrivenom kamerom, a detektiv je uspeo da snimi i njihov razgovor jer je izigravao pijanog vojnika sa oznakama KFOR-a, na koga oni nisu obraćali pažnju. Sve razgovore koje su detektivi snimili imate

na SO koji je na dnu fascikle. U beleškama su skinuti najvažniji delovi razgovora jer ih detektivi samo prate, ne znaju šta Vam je tačno potrebno i šta smatrate dovoljno kompromitujućim. Samo posedovanje ovakvog lokala je već takvo, bar za normalnog čoveka. Devojke, koje su u njemu zaposlene, uglavnom su kupljene, i to po ceni od 2200 dolara. Većina ih je iz Moldavije i ni jedna od njih ne može da izađe van lokala bez njihove pratnje. Mnoge su dovedene na prevaru, privučene dobrim poslovnim ponudama. Kada one dođu na Kosovo mafijaši im oduzmu pasoše i drže ih zatvorene po bordelima i javnim kućama koje su otvorene za potrebe 60.000 vojnika međunarodnih trupa i administracije koji su došli na Kosovo. Žalosno je da ljude, koji koriste usluge takvih devojaka, ne zanima ko su one. Iako imamo saznanja od devojaka, koje su uspele da pobegnu, da su se vojnicima žalile kako su otete, oni nisu to preneli nadležnim organima. Valjda i vojnici ne žele da imaju neugodnosti sa nadređenima i misle da je bolje za njih da sve prećute. Ili se plaše da će se takve javne kuće zatvoriti i da će onda ostati bez žena, a njima je to jedina šansa da dođu do njih, jer ih meštanke izbegavaju“.

„Koliko kaznu bi mogao da dobije Sabit ako bismo ga optužili za posedovanje nelegalne javne kuće?“ – upita Johan, iako je pretpostavljao kakav će odgovor dobiti.

„Minimalnu, ako je dobije. Prošle godine je procesuirano 27 ljudi, i to za trgovinu ljudima. Većina od njih je puštena nakon žalbe, a za ovo što predlažete možda mu neće ni suditi. U najboljem slučaju možda će mu privremeno zatvoriti lokal.“

„Dobro, hvala Vam naredniče. Sada bih Vas zamolio da me ostavite samog, da na miru pregledam ove beleške i preslušam CD). Možda ću naići na nešto zanimljivo. U svakom slučaju ću Vam se javiti kada odlučim šta ćemo sledeće da uradimo“ – završi razgovor baron i ustade da isprati narednika.

Telefon u hotelskoj sobi uporno je zvonio. Johan ustade iz kade, da se javi, pretpostavljajući da je nešto veoma važno, jer su ga jedino narednik i Greta zvali na ovaj broj telefona u hotelu. Podiže slušalicu i prepoznade narednikov glas:

„Gospodine Johane, molim Vas da kupite današnje novine. Ja ću biti kod Vas za sat vremena.“

„Šta li je toliko važno objavljeno u novinama – zapita se Johan, znajući da ga narednik ne bi zvao bez valjanog razloga ubrzano završi kupanje i siđe do hotelskog predvorja da kupi štampu. Na naslovnoj strani dominirao je naslov „Nemački turisti nastradali u saobraćajnoj nesreći“. Slika koja je objavljena u okviru teksta prikazivala je dva nastradala čoveka. Johanu novine samo što ne ispadoše iz ruku. Prepoznao je dvojicu detektiva koje je unajmio. Tekst je govorio kako su nastradali zbog neprilagođene brzine vozeći se rent-a-kar vozilom, na nepoznatom terenu, pedesetak kilometara od Prištine.

„Kako su nastradali i otkud zajedno, kada su imali odvojene istrage? Šta su istraživali tako daleko od Prištine?“ – bila su pitanja koja su mučila Johana. Odgovor na njih dobio je kada je stigao narednik, koji je došao u pratnji trećeg detektiva.

„Gospodine barone, otkriveni smo – uzbuđenim glasom govorio je narednik – mislim da čak znaju i ko stoji iza svega. Sigurno je Sabit primetio da ga prate, kako su ubijena dva moja prijatelja ne smem dozvoliti da se i Vama nešto desi. Morate hitno napustiti Prištinu jer se plašim za Vašu bezbednost“.

Detektiv do njega samo je klimao glavom pokazujući da je saglasan sa onim što je narednik rekao. Narednik nastavi:

„Kupio sam Vam avionske karte, na Vaše pravo ime, jer ako su Vas detektivi odali mogli su da kažu samo ime koje koristite kao reporter. Oni nisu znali da ste baron, ni Vaše pravo ime, tako da im to nisu mogli reći“.

„A šta ćemo sa mojom misijom, ja to moram završiti“ – pokuša da se pobuni baron.

„Molim Vas – sada već strogim glasom progovori narednik – pitanje

je života i smrti, shvatite ovu situaciju ozbiljno. Spakujte stvari što pre i odmah Vas vozim na aerodrom”.

Uvidevši da je narednik veoma zabrinut Johan bez daljeg prigovora postupi kako mu je rekao. Već za sat vremena njih trojica su bili na aerodromu. Narednik je ispratio detektiva i Johana do samog terminala želeći da se uveri da su se bezbedno ukrcali u avion.

Greta ga je sačekala na aerodromu. Njenoj sreći nije bilo kraja što se Johan vratio. Kao i uvek znala je da je on morao da ide na Kosovo, iako nije razumela zašto. Čak ni Johanu to nije bilo jasno. Isti taj osećaj koji ga je terao na put pratio ga je i sledećih dana. Prvo bi osetio nekakvo treperavo strujanje krvi, kao nežni, blagi trnci, a onda bi se pojavila želja da se vrati na Kosovo. Nekako je uspeo da suzbije taj osećaj i da prestane da misli o odlasku. Prepustio se normalnom životu i poslovnim obavezama. Sa narednikom se često čuo telefonom. Čak su on i Greta otišli da obiđu njegovu porodicu. Sa njima su proveli predivan dan u nezaboravnom druženju. Pogotovu će narednikova deca pamtiti taj dan jer im je Johan kupio predivne poklone. Objasnio im je da je on prijatelj njihovog oca, koji je divan čovek. Greta se sprijateljila sa narednikovom suprugom i zamolila je da ih obavezno obiđu kada se narednik vrati u Nemačku. Johan je prestao da sanja i one snove, koji su nekada bili sastavni deo njegovih noći. Jedino sećanje na Kosovo bile su beleške, dobijene od ubijenih detektiva, koje je detaljno iščitao. Preslušao je i snimljene razgovore, koje je narednik preveo na nemački jezik, ali nije pronašao ništa važno. Pratio je i vesti o Kosovu, koje su uglavnom govorile o naporima međunarodne zajednice da naprave demokratsko društvo. Međutim, mnogo više je bilo vesti o ubijanjima civila, pljačkama i kriminalu. Velika finansijska sredstva koja su upućena na taj prostor nestala su neznano kuda, pred očima svetske javnosti. Urađeno je mnogo, a nije se promenilo ništa. Onda je Johan prestao da prati i vesti. Jednostavno se potrudio da Kosovo postane njegova prošlost. Samo što nije znao da je ono to i bilo. Prošlost koja će ga pozvati nazad, upravo tog ranog jutra.

„Tata, tata“ – probudio ga je glas dečaka koji ga je dozivao. Baron je obrisao znoj sa čela i ustao iz kreveta. Pogledao je na sat i video da je četiri sata. Razmišljao je šta li se to moglo desiti. Uistinu, više nije sumnjao u svoje snove. Bio je ubeđen da se nešto sa detetom dogodilo i da je ovaj san njegov poziv u pomoć. Zato je odlučio da odmah ode do sela i obiđe dečaka i njegovu majku. Brižni pogled Grete, kada joj je rekao svoju nameru, govorio je koliko je sve ovo plaši. Ali, kao i uvek

bila je uz njega i razumela njegove odluke.

„Možeš li bar reći šta je u pitanju, šta si sanjao?“

„Dete me je zvalo, ne znam šta je, ali moram da idem. Ns mogu to da ti objasnim. Jednostavno moram. To je jače od mene, jer srce to traži. Molim te, razumi me“ – nežno je poljubi i zaputi se ka autu u kome ga je već čekao vozač. Na putu do aerodroma pozvao je na mobilni narednika i zamolio ga da ga sačeka na aerodromu. Posle tri sata već se susreo sa njim. Srdačno se pozdraviše.

„Nisam očekivao da ću Vas ovako brzo videti, dragi barone“ – osmehujući se obrati se narednik.

„Nisam ni ja, ali jutros sam opet sanjao dečaka. Doživao me je da dođem i ja sam to morao da uradim. Siguran sam da sam mu potreban, jer me san nikad nije prevario. Ali, plašim se šta se to moglo desiti, tako da bih Vas zamolio ako možemo odmah da odemo do sela.“

Nakon pedesetak minuta već su bili u selu. Na samom prilazu dvorištu primetiše nekoliko kola KFOR-a. Njihovo prisustvo uplašila barona, ali mu malo laknu kada ugleda dečaka, kako sedi u krilu jednog vojnika. Kada su prišli nemačkim vojnicima ovi im objasniše šta se desilo. Jutros, negde oko pet časova, patrola KFOR-a je u redovnom obilasku sela primetila grupu neznanaca, njih pet-šest, kako zamiče put šume. Kretali su se iz pravca ove kuće. Znajući da je imanje pod stražom otišli su do njih da provere da li je sve u redu. Oba stražara odgovorila su da je stanje redovno, ali i da nisu primetili nikakvu grupu nepoznatih ljudi. Vođa patrole je insistirao da provere da li su žena i dečak u redu. Malog su pronašli u sobi kako spava. Krenuli su u potragu za majkom i imali su šta videti. Prvo su primetili ubijenog kera koji je ležao u lokvi krvi. Najverovatnije da je ubijen sekirom jer mu je glava bila razmrskana. Stražar u donjem delu imanja zbunjeno je gledao leš psa, jer u toku svoje smene, koja je počela u tri časa, nije čuo nikakav lavež. To znači da je pas ubijen još noćas, stražar koji je bio u toj smeni rekao je da je čuo kratkotrajni lavež psa, ali, kako je ubrzo prestao, nije obratio pažnju na to. Razlog zbog koga je pas ranije ubijen ubrzo su saznali. Dečakovu majku našli su u štali, vezanih ruku i sa povezom na ustima. Spavaćica joj je bila pocepana, grudi ogoljene. Po njenom zapanjenom i preplašenom pogledu videlo se da joj je učinjeno veliko zlo. Nije htela ništa da priča, nije dozvolila doktoru da je pregleda, ali se videlo da je bila silovana. Ko zna šta je sve jadnica pretrpela, ali to niko nikada neće saznati. Kada je patrola otišla, žena je sinu spremila doručak kao da se ništa nije desilo. Okupala se, dečaku je rekla da ne izlazi napolje već da se igra u kući, i ponovo otišla u štalu. Tu su je kasnije i našli, obešenu o

gredu. Nije mogla da otrpi sramotu koju je doživela pa je sebi oduzela život. Stražar koji je pronašao mrtvu nije dozvolio dečaku da je vidi, iako je ovaj uporno plakao tražeći i dozivajući majku. Njegov plač prestao je tek kad je video Johana. Raširenih ruku, uplakanog lica, potrčao je ka baronu. Grčevit zagrljaj dečijih ručica oko baronovog vrata, majušna glava na njegovom ramenu i srce, koje je kucalo u ritmu Johanovog, zauvek su ih spojile. Baron je odlučio da usvoji dečaka, po bilo koju cenu, i da ga odvede u Nemačku, daleko od ovog mesta i bezakonja.

Sahrana dečakove majke obavljena je posle dva dana, na onom istom groblju na kome su sahranjeni njegovi baba i deda. Od rođaka pokojnice prisustvovao je samo njen brat, dečakov ujak, koji je živeo u selu udaljenom od ovog oko 50 kilometara. Kako mališan nije imao bliže rodbine došao je sa namerom da ga, posle sahrane svoje sestre, povede da živi s njima. On je živeo sa suprugom i troje dece u skromnoj kućici. Kao i svi Srbi na Kosovu, ostao je bez posla i šanse da ga dobije, živeo je od zemljoradnje, bolje reći preživljavao. Zato je pristao na razgovor sa baronom koji mu je narednik predložio. Sedeli su ispred letnje kuhinje, ispod onog velikog oraha. Vukašin, kako se zvao dečakov ujak, pitao se šta ovaj stranac želi od njega i o čemu će da razgovaraju.

„U meni je srce Vašeg Jovana koje mi je presađeno, a da to nisam znao...” – tako je započeo razgovor Johan i ispričao sve šta mu se dešavalo. Vukašin ga je razgoračenih očiju posmatrao ne verujući u ono što čuje. Baronov predlog i želju da usvoji dečaka u normalnim uslovima nikada ne bi prihvatio. Međutim, sada, gledajući sestrića kako stoji u krilu ovog stranca, koji sedi preko puta njega, sa obe ručice čvrsto sklopljene oko Johanovog vrata, morao je da razmisli o tome. Primetio je da dete oseća neku vezanost za ovog čoveka. Da li je moguće da je u njemu osetio i čuo očevo srce. Da možda nisu i mislima povezani – zapitao se Vukašin, jer je mali počeo da plače kad je hteo da ga uzme od ovog neznanca. Znao je koliko ga Milan voli i nije mu bila jasna njegova reakcija na pokušaj da ga odvoji od ovog čoveka. Zato je zamolio barona da mu ostavi nekoliko dana vremena da razmisli. Za to vreme će se postarati da se njegovoj sestri odaju svi potrebni pomeni. Sutradan ujutru, u sredu, ponovo su izašli na groblje, kako srpski običaj nalaže, i Milan je takođe sve vreme proveo sa baronom. Vukašin mu je tada rekao da u subotu ponovo izlaze na groblje i da će mu posle toga dati konačan odgovor. Johan je sa nestrpljenjem iščekivao subotu. U međuvremenu je odlučio da se sastane u svojoj hotelskoj sobi sa narednikom jer mu je na pamet pao jedan lucidan plan. Narednik je iste večeri bio u Johanovoj sobi.

„Dragi moj naredniče, realizacija ovog plana mnogo zavisi od naših obaveštajnih službi. Da li ste u mogućnosti da dođete do ličnih podataka Sabita. Mislim na broj lične karte, broj pasoša i slično?“

„Veoma lako, dragi moje barone, to nije nikakav problem. Mi imamo uskladištene, na hard diskovima, njihove stare baze podataka. Nove isprave idu preko naših službi tako da je to još lakše. Za šta Vam je to potrebno?“

„Vidite, želim da otvorim devizni račun pod Sabitovim imenom, za koji on neće ni znati da postoji. Zbog toga su mi potrebni njegovi lični podaci. Potpis kojim ću se potpisati na dokumentima biće njegovo ime i prezime, ali tako napisan da čak i ne liči na to. Tako da neće moći da podigne novac sa računa, sve dok ne vidi kako izgleda deponovan potpis, a za to će mu trebati dosta vremena. Ja ću biti drugo ovlašćeno lice koje će raspolagati tim računom, koje će moći takođe da podigne novac. Čim mi nabavite ove podatke oputovaću u Rim i upravo tamo ću otvoriti račun. Pogađate zašto u Rim, jer znam da je tamo duže vremena boravio i biće verodostojno za realizaciju mog plana koji je sledeći: uplatiću milion evra na taj račun koji se vodi na njegovo ime. Kopiju tog ugovora, na kome je uplata i gde se vidi da je Sabit vlasnik računa dostavićemo, tajno preko Vaših agenata, Sabitovom vođi, onom iz Dečana, sa objašnjenjem da ga nepoznati prijatelj iz BND upozorava da ga je Sabit prodao i da će ga ubiti, za šta je i primio milion evra. I da su ga platili Albanci, ljudi iz rivalskog klana, koji su vođu u Dečanima prilikom napada i ranili. Šta mislite o ovome naredniče, kako nema pravde i zakona u državi, red je da slučaj prebacimo na tle gde se zna ko šta sme i može da uradi. I gde svako dobije što i zaslužuje“ – zagonetno se nasmeši baron posmatrajući narednikovu reakciju.

Ovaj skoči sa stolice i pruži ruku baronu.

„Čestitam, samo ste Vi mogli smisliti ovakav plan. Da li ste razmišljali da radite za našu obaveštajnu službu – smejući se reče narednik i nastavi – svakako računajte na to da njegove podatke imate već ujutru. Pripremite se za putovanje u Rim, dragi moj barone“.

„Svi putevi vode u Rim, pa i ovaj naš“ – reče baron i ustade da isprati narednika.

Sutradan je već bio u Rimu. Otvorio je račun u banci na Sabitovo ime i na njega prebacio sa svog računa milion evra. Nakon toga se, istog dana, vratio na Kosovo. Dogovorio se sa narednikom da je bolje da neko vreme pare stoje na račun, kako bi izbegli podozrenje vođe, da mu ne

BALKAN DOWNLOAD

bude sumnjivo što ugovor o uplati datira isti dan kada će biti dostavljen. Baron će telefonom iz Nemačke javiti naredniku kada da dostave kopiju ugovora, a ovaj njemu kada su to uradili, da baron može odmah posle goga da podigne novac. Nakon dogovora sa narednikom baron je otišao da obiđe dečaka, jer nije mogao da izdrži da ga ne vidi do subote.

Vukašin je te noći malo spavao. Razmišljao je skoro cele noći o zloj sudbini koja je zadesila njegovu sestru, zeta i njegove roditelje. Mučila ga je i misao da se ogrešio o sestru, jer nije, po nagovoru svojih seljana, pozvao popa da na sahrani održi opelo. Onako skrhanog bolom, kada su mu javili o njenoj tragičnoj smrti i nesreći koja ju je prethodno zadesila, bilo ga je lako ubediti da pop neće doći da održi opelo samoubici. Oni se čak, tako su mu govorili, i ne sahranjuju na groblju, već u odvojenom delu izvan njegove teritorije.

„Ali moja sestra se nije ubila iz hira ili ludosti” – govorio je Vukašin samom sebi, prevrćući se po krevetu – „Njoj je učinjena ogromna sramota koju, kao patrijarhalno vaspitana i verujuća žena, nije mogla da otrpi. Ako je po razmišljanju seljana, onda je i Stevan Sinđelić izvršio samoubistvo, i on se ubio. Ali kako i zašto? Ne može niko, za jednu takvu junačku smrt, kada je ubio i mnogo Turaka, za jedan takav herojski čin, reći da je samoubistvo. Isto je uradio i major Tepić, junak koji je izabrao herojsku smrt. Bože me oprostite, ne poredim sestru sa takvim junacima, ali i nju je nužda naterala na taj čin. Ona se nikada ne bi ubila da nije doživela silovanje i sve one nesreće koje su je prethodno zadesile.” – završi Vukašin svoj monolog. Ohrabren ovim mislima odlučio je da rano ujutru ode do crkve i porazgovara sa sveštenikom, da ga uputi može li da održi opelo za njegovu sestru. To ga malo smiri i on zaspao.

Probudio se posle dva sata i odmah krenuo u crkvu. Sveštenika je zatekao u dvorištu. Objasnio mu je situaciju, to jest da se možda ogrešio što pre sahrane nije došao do njega, već je poslušao svoje seljane, i zamolio ga da mu pomogne makar savetom.

„Pogrešio si moj Vukašine. Ali, sreća da si i uvideo grešku. Tvoja sestra je bila krštena i verujuća žena. Nisam bio tu kada sge je sahranili i nisam znao šta joj se dogodilo. Sigurno bih našao zamenu, da dođe i da joj održi opelo. Moraš znati da opelo nije Crkvena tajna. To je više upućivanje umrlog u večni život, molitva rodbine i prijatelja za njega pre ministarstva, posle kojih će on dati svoj odgovor Bogu kako je proživeo život. Nijedan čovek nije bolji niti gori od drugog, svi su isti. Ali

postupak samoubica, koji su se odrekli života, najvećeg božjeg dara je za osudu. I u pravu su oni koji su ti to rekli. Čak i najveći ubica može da se pokaje za svoje grehe, ali samoubica pe može. Naša draga pokojnica bila je dobra, čestita i plemenita žena. Kod nas je običaj da se o umrlima govori dobro ili ništa. Pokojnica je zaslužila svojim životom i postupcima da se o njoj govori dobro. Ona se nije odrekla kontakta sa Bogom kao ostale samoubice, i za razliku od drugih, u današnjoj Srbiji, ona je živela sve vreme u ratnim uslovima i pod okupacijom. Zato se njena smrt može sagledati kao čuvanje časti jedne srpske domaćice. I zbog toga je zaslužila da joj se održi opelo. Pripremi vino i sveće i ja ću svakako doći.“

Veliki kamen pao je Vukašinu sa srca. Osetio je neko olakšanje, u ovim za njega teškim trenucima. Požurio je da sve pripremi za sedmodnevni pomen koji će danas dati njegovoj sestri. I održati opelo.

Popijte malo vina, za dušu pokojnice, moje sestre, takav je običaj u nas Srba" – ponudi Vukašin barona, pružajući mu plastičnu čašu napunjenu vinom. Johan prihvati ponuđenu čašu i otpi gutljaj vina. Vрати je Vukašinu a on je dodade naredniku, koji je stajao sa njegove leve strane. Njih petorica proveli su još neko vreme u razgovoru, pored groba u kome je sahranjena dečakova majka. Johana je malo začudio osmeh koji je video na Vukašinovom licu, dok je sveštenik, pre petnaest minuta, držao opelo pokojnici. Ali, to je pripisao njegovom bolu koji je od grča na licu napravio osmeh. Ili se, možda, Vukašin prisetio nekog prijatnog trenutka provedenog sa sestrom.

Nakon petnaestak minuta krenuše ka kući. Sto je već ranije bio postavljen za jelo, to je Vukašin još jutros uradio. Seli su da ručaju kako običaj i nalaže. Milan je sedeo između Johana i Vukašina. Kada su obavili ručak Vukašin zamoli Johana i narednika da se povuku u susednu sobu kako bi mogli na miru da porazgovaraju.

„Gospodine barone, dobro sam razmislio o Vašem predlogu. Primetio sam i da je Milan nekako vezan za Vas. Znam da bi mu, što se tiče uslova života, bilo mnogo bolje kod Vas, čak biste mu, možda, i više pažnje posvećivali nego moja porodica. Ali, moram voditi računa o činjenici da je on jedini preostao iz njegove porodice, da je njen poslednji muški član i ako on promeni prezime nakon usvajanja njegova loza će se ugasiti. To je greh kakav ne bih smeo da ponesem na svojoj duši. Takođe, tu je i pitanje vere. On bi vremenom postao katolik, a mi Srbi smo već izgubili dovoljno krvi koje smo se sami odrekli. 14 muslimanske i katoličke. Ne bih želeo da i ja napravim takvu grešku. Zato Vam ne mogu dozvoliti da usvojite Milana“.

Baronovo lice, nakon što je narednik preveo Vukašinove reči, postalo je tamno. Njegov skrušeni pogled i grčevito stezanje ruku, samo su još više opteretili neprijatni muk, koji je zavladao prostorijom. Nakon nekoliko minuta ćutanja baron iznenada podiže glavu i pogleda u Vukašina:

„Promeniću veru... preći ću u pravoslavlje – glasom punim nade progovori Johan – u meni je svakako srpsko srce. Dovoljno sam upoznao

Vaš narod da će mi taj postupak biti čak i čast. Shvatite, sve ću učiniti da Milan bude moj. Jer on to i jeste – govorio je sve bržim glasom baron – što se tiče prezimena dodaćemo ga mome. On će biti Milan Jovanović od Vagnera, tako ćemo sačuvati njegovu lozu i još je obogatiti plemićkom titulom. Verujte, moći ćete da ga vidite kad god to poželite, meni novac nije problem tako da ću ja snositi sve troškove oko goga. To dete je moje, morate razumeti, to moje srce zna.“

Vukašina zbuniše suze koje se pojaviše u baronovim očima, a njegova spremnost da podnese sve, samo da bi dečak živeo s njim, govorila je da neće pogrešiti ako dozvoli da usvoji Milana. Pozva dečaka da dođe iz susedne sobe i upita ga:

„Milane, zlato, da li bi ti hteo da ideš sa ovim čikom“ zapita Vukašin, milujući dete po kosi.

„Ujko, to nije čiko, to je moj tata. Zar si ga zaboravio?“ – začuđeno zapita dete prigrlivši se uz Johana.

Milanov odgovor bio je dokaz Vukašinu da je sve odlučeno. Zato on potvrdno klimnu glavom Johanu. Baron još čvršće steže dečaka ljubeći ga po glavi.

Krštenje Johana Vagnera obavljeno je sutradan u crkvi manastira Gračanica. Kum na krštenju bio je Vukašin. Narednik je, kao i uvek, bio uz Johana i prevodio šta se govori.

Greta se igrala sa Milanom u trenutku kada je zazvonio telefon. Javila se i začula glas čoveka koga još nije lično upoznala, ali o kome je njen suprug izrekao mnogo pohvalnih reči:

„Hvala gospodine, pozdravite Vašu suprugu kada se čujete sa njom. Dragi – pozvala je Johana koji je sedeo za radnim stolom, u drugoj sobi – zove te tvoj prijatelj, narednik.“

Johan munjevito ustade od stola i dotrča do telefona.

„Halo, dobar dan dragi prijatelju – reče baron i nakon toga začuta, slušajući mu šta je narednik govorio. Nakon nekoliko minuta nastavi – Da, da, svakako ću pogledati. Očekujem da čujem detalje kada se vidimo. Nadam se da ćete uskoro doći kući. Veliki pozdrav mom prijatelju“.

Johan je s velikim nestrpljenjem očekivao vesti u terminu koji mu je narednik rekao. Negde pred sam kraj emisije uključio se dopisnik s Kosova s novim informacija. Baron je pažljivo slušao njegov izveštaj:

„Sinoć je u centru Prištine ubijen Sabit, jedan od bivših visokih oficira OVK. Ovo ubistvo ne bi bilo čudno, jer se ona dešavaju često na Kosovu, da ceo događaj nije snimljen amaterskom kamerom, sa razdaljine od oko 50 metara. Nemački turista koji je bio u obilasku grada i kamerom snimao znamenitosti Prištine slučajno je snimio ubistvo, koje se odigrala na sred ulice, pred mnogobrojnim svedocima. Pripadnici KFOR-a su na snimku oduzetom od turiste, prepoznali bivšeg komandanta OVK, za Drenicu, koji je lično ubio Sabita. Nakon nekoliko sati ubica je uhapšen. Povodom njegovog hapšenja na ulici se okupila masa nezadovoljnih građana, koja zahteva da se njihov borac za slobodu momentalno oslobodi. Za sada je situacija pod kontrolom, ukoliko dođe do novih događaja obavestićemo Vas u našoj sledećoj informativnoj emisiji. Pozdrav iz Prištine od Vašeg reportera.“

Baron ugasi televizor i svetlo u sobi, i sede u fotelju. Dugo vremena je tako sedeo. Osetio je neku novu mirnoću u duši, nekakav smiraj kao nikad ranije. Kao da je nešto izašlo iz njega, učinilo ga nekako lakšim i slobodnijim. Da li zato što je zaslužena pravda stigla Jovanovog ubicu i

čoveka koji je njega kidnapovao? Da li zato što je njegovo traganje prestalo? Johan nije mogao da odgovori na ta pitanja, ali ga to više nije ni zanimalo. Za njega je Kosovo daleka prošlost. Ostaje još samo da dečakovom ocu, majci, babi i dedi podigne dostojan spomenik i te zemlje se više neće ni sećati.

Vrata sobe se otvoriše i na njima se pojavi Milan u pidžami, držeći malog medveda pod desnom rukom.

„Tata, mogu li da legnem kod tebe, u krilo?“ – zapita ga mališan.

Prvi put od kada je upoznao mališana Johan nije shvatio šta mu je rekao. Dečak je i ranije pričao s njim na srpskom jeziku, ali sada, prvi put nije razumeo njegove reči.

„Da li je moguće – pomisli baron gledajući dečaka – da me je Jovan napustio i otišao, da je pronašao svoj mir, sada kada je pravda zadovoljena? Neka, možda je tako i bolje. U svakom slučaju Milan je tu. Naučiću ja njega nemački jezik, a on mene srpski. Zajedno ćemo učiti. Ljubavi i vremena imamo dovoljno“.

Baron prihvati dečaka obema rukama i posede ga u krilo. Milan ubrzo zaspao držeći glavu na Johanovim grudima, u kojima je kucalo nežno, toplo srce. Ono srpsko... Jovanovo.

SRPSKO SRCE JOVANOVO

*Poema napisana 2006. godine, po kazivanju čoveka
koji nosi presađeno srpsko srce.*

*Pa zahtev velikog broja ljudi, koji su je pročitali,
pretočio sam je u roman.*

Ovo su moje oproštajne reči
koje prinosim vremenu što sledi,
možda će nekom ranu da zaleči
nekog će drugog ljuto da uvredi

Zovem se Johan, Namac po rođenju,
od oca Hansa i majke Grete
naša je kuća znana po čuvenju,
u raskoši živeh k'o jedino dete.

Nasledih fabrike, silna imanja,
nepregledne šume i brojna stada
radost mi trajaše sve do saznanja
da teška bolest mnome vlada.

Doktori rekoše da neću dugo
godinu jednu il' možda dve
svet mi se sruši, o moja tugo,
u jednom danu nestade sve.

Rekoše neću izdržat' više,
najbolji doktori koji postoje,
jedini lek je, svi se složiše,
da zamene drugim srce moje.

O, sudbo moja, o divni časi,
najlepši moj životni trene,
kada iz bolnice stigoše glasi,
našli su doktori srce za mene.

Za cenu čovek tada ne haje,

BALKAN DOWNLOAD

i ne znam da li za to postoji,
nisam čak pit'o ni ko ga daje,
kad život novi meni predstoji.

Operacija prođe u najboljem redu
sa novim srcem nestaše boli,
tek onda shvatih, kad skinuh bedu,
koliko se život ceni i voli.

Nedugo zatim, kroz noći tavnne
u snu mi prilaze lica neka
i zvona crkve pravoslavne,
budi me njihova tužna jeka.

Jasno vidim predele strane,
prelepe šume i polja plodna,
livade i potoke razigrane
brdašca blaga i vinorodna.

Vidim i dvorište između plota,
ambar i štalu, stazu do kuće,
staricu neku što duvan mota,
dok gleda kera i zvižduće.

Starica krhka živinu vabi
dok baca proso iz male zdele,
a onda žurno ka štali grabi
da pusti na vodu šareno tele.

Prelepa žena, gipka k'o srna,
dvorištem hita da ručak stavi
za njom vijori kosa joj crna
i malo dete očiju plavi'.

O, ta me slika hodila često,
snovima mojim davala sreću,

BALKAN DOWNLOAD

spavao nisam al' to je mesto,
stvaralo ljubav u meni veću.

A onda dođoše ružni snovi,
koje ne mogah da prebrodim,
nastaše neki predeli novi,
kojima svezan, u koloni hodim.

Uguraše nas zatim u neka kola,
put je trajao beskrajno dugo,
uz psovke, pretnje, trenutke bola,
od zveri se nismo nadali drugo.

U Žutoj kući, u gradu Burelju,
saznasmo tako je mestu ime,
u albanskom privatnom mardelju,
tamničiše nas do početka zime.

Poslednja slika koje se ježim
beše zelena maska doktorska
i lice koje videh, dok ležim,
kako se kezi mrcina mrska.

I svetlo jako, jače od sunca,
koje mi seva mozgom k'o strela
dok me na živo seku k'o junca
i krv dok šiklja, poslednja vrela.

Zadnje što videh bejahu ruke,
šiptarske kako dignute stoje,
na njima drhteć' uz teške muke
još uvek kuca – to srce moje.

Taj urlik strašan što nebo para
vrać'o me stalno iz noćnih mora
sve sam mislio da san me vara
i spas da donosi jedino zora.

Krenuh na put, nepoznat, dalek
da nađem izvor nesanih noći,
da rešim jednom, ali za navek,
kud srce vuče – gde moram poći?

Kosovo beše cilj moga puta
tamo me povede duša i telo
krenuh k'o putnik koji ne luta
kome je poznat i kraj i selo.

Ugledah crkvu iz snova mojih
pred njom je straža, to me začudi,
sa vojskom neku reč prozborih
Kažu da čuvaju crkvu od ljudi

Kakvi su ljudi što bi da sruše
lepotu ovu iz srednjeg veka
imaju li oni bar malo duše
znaju li kakva ih sudbina čeka?

Pred mojim očima puklo selo
oko njega svuda bodljikava žica
k'o da ga nešto za vek proklelo
i ljude u njemu zgrčenih lica.

Gledaj Evropo!, zavrištah tada
pogledaj svete tu pravdu našu
dokle će ovaj narod da strada,
a drugi i dalje oružjem mašu.

Iznad te tuge, iznad te žice,
osetih pogled koji me traži
ugledah poznato dečije lice
koje me noću snovima blaži.

I priđe meni kroz žica splet,
zagrlj ručicom oko vrata
to božje biće, nebeski cvet,
prozbori nešto: „Tata, tata“.

A srce moje k'o ludo skače,
šavovi hoće da popucaju,
šta li te reči njemu znače
da li se možda prepoznaju?

Nisam ni hteo al' moje ruke
krenuše k njemu nekako same
to dete nežno, o moje muke,
beše k'o zračak iz ljute tame.

Žena iz snova dojadi s vrata,
iz onog istog dvorišta preko,
„Milane sine, to nije tata,
on je na nebu negde daleko.

Naš Jovan sine Kosovo čuva
zajedno gore s Lazarom svetim
čujem ga uvek kad vetar duva,
tebe kad gledam njega se setim.“

Stojimo tako, žica nas deli,
a srce spaja ljubavlju istom,
i svet je zastao, upravo celi,
zaustavljen božanskom iskrom.

U povratku malo zastah po strani
zadivljen, ponosan i prepun sreće,
dok Jovan i mrtav Kosovo brani,
Srbima ga niko oduzeti neće.

Od juče ja sam Petrović Janko,
rođenjem Nemač, Srbin po veri.
napisah ovo jer želim žarko,
istinu da saznaju svetske zveri.

BALKAN DOWNLOAD

Od stida malo da pognu glavu,
zločince kazne – dobro ih znaju,
žrtvama srpskim da odaju slavu,
imena njihova večno da traju.

Veselin Dželetović Pavlov

Kraj

Obrada: Disco Ninja

*Roman „Srpsko srce Johanovo“
dobitnik je specijalnog priznanja
Akademije „Ivo Andrić“*

Веселин П. Џелетовић

Рођен 1962,
на по луле дувана
од небеске Србије.
Сањоходи између илузија
и бди над Косметом.

Члан је Удружења књижевника
Србије и ИФЈ (Међународне
федерације новинара).
Председник је Удружења
писаца "Поета".

Објавио је следеће књиге:

Племенити витез од Космета

Ех, Косово

Лепоти твојој дариваћу риме

Последњи српски цар Јован Ненад

Чувари завичаја

Ограма

Орихалк и кристал Атлантиде

Јован Ненад - Црни човек

Срби и свет

Боемска поезија

Поема "Српско срце Јованово"

Johan's Serbian Heart

www.BalkanDownload.org

www.poetabg.com

**Роман је добитник специјалног признања
Академије "Иво Андрић"**